

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

9 ᾽Οδὸς Πατησίων ἀριθ. 9.

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου, χαρτονομισμάτων, χρυσοῦ κ.τ.λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἀδόλφον Βελῶ καὶ Ἰουλιουδάτην: Ο ΜΗΤΡΟΚΤΟΝΟΣ, δραματικώτατον μυθιστόρημα μετὰ εἰκόνων, μεταφράσις, * (συνέχ) — Πέτρον Δελκούρ: Η ΩΡΑΙΑ ΜΑΡΙΩΝ, μεταφράσις Π. Σ (συνέχεια). — Εδγάρδον Πόε: ΚΑΡΔΙΑ ΑΠΟΚΑΛΥΠΤΟΜΕΝΗ, διήγημα.

ΣΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ προληρωσία

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50 ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσῶ 15. Ἐν Ῥωσίᾳ ρούβλια 6.

ΑΔΟΛΦΟΥ ΒΕΛΩ ΚΑΙ ΙΟΥΛΙΟΥ ΔΩΤΕΝ :

Ο ΜΗΤΡΟΚΤΟΝΟΣ

ΑΔΟΛΦΟΥ ΒΕΛΩ ΚΑΙ ΙΟΥΛΙΟΥ ΔΩΤΕΝ

Ο ΜΗΤΡΟΚΤΟΝΟΣ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

[Συνέχεια]

ΚΓ'

Τὴν ἐπιούσαν, περὶ τὴν ὀγδόην ὥραν, ἐξήγαγον τὸν Φραγκίσκον τῆς εἰρκτῆς του, ἵνα ὀδηγήσωσιν αὐτὸν εἰς τὴν ἀνάκρισιν.

Βαδίζων μεταξὺ δύο φυλάκων, εἶδε τὸν Μούλ περιδιαβάλλοντα κατὰ τύχην εἰς τινα διάδρομον τῶν δικαστηρίων. Ἐκεῖνος ἀνεγνώρισεν αὐτὸν καὶ τὸν ἐπλησίασεν.

— "Α! εἶσαι σύ, εἶπε, χαίρω ὅτι σὲ βλέπω ἡσυχώτερον ἀπὸ χθές. Ἡ νύξ εἶνε καλὸς σύμβουλος καὶ θὰ ἐσκέφθης.

Ὁ Φραγκίσκος, τοῦναντίον, εἶχε τὸ ὕφος σοβαρότερον καὶ ἐφάνετο μᾶλλον ἀποφασισμένος ἢ τὴν προτεραίαν.

— Νομίζετε; εἶπε. Λοιπὸν, μείνατε ἡσυχος, κύριε Μούλ, μετὰ μίαν ὥραν θὰ μάθετε πράγματα, τὰ ὁποῖα δὲν ἠθέλατε δυσαρεστηθῆ ἂν ἐμανθάνατε πέρυσι, καὶ τὰ ὁποῖα κακῶς ἐπραξά νὰ μὴ σὰς εἶπω τότε.

— Διάβολε! φαίνεται ὅτι ἀπατώμικι, εἶπεν ὁ Μούλ δυσανασχέτων. Εἶσαι ὡς χθές ὀργισμένος καὶ λυποῦμαι. Δὲν γνωρίζω ποῖας ἀποκαλύψεις θὰ κάμης, σὲ εἰδοποιῶ ὅμως, ὅτι ἐδῶ δὲν συνεπιθίζουσι νὰ πιστεύωσιν εἰς ὁμολογίας ἀνθρώπων διατελούτων εἰς ἡν κατὰστασιν διατελεῖς σύ.

— Δὲν θὰ μὲ πιστεύωσιν; ἠρώτησεν ὁ Φραγκίσκος.

— Αὐτὸ ἐξαρτᾶται... Ἄν ὁ,τι θὰ εἶπης εἶνε πιθανόν καὶ ἂν ἐπαρκῶς ἐπιδείξῃς τὰ γεγονότα...

— "Ω! μὴ ἀνησυχεῖτε δι' αὐτό!

— Καλῶς! ἔσο πάντοτε ἀκριβής...

Ἄπευθυνόμενος εἶτα πρὸς τοὺς φύλακας:

— Αἱ, σεῖς, εἶπε, μοὶ φαίνεται ὅτι ἐξυπνήσατε ὀλίγον ἐνωρὶς αὐτὸν τὸν ἀνθρώπον. Ὁ κύριος Θουριεὶ δὲν θὰ εἶνε ἀκόμη εἰς τὸ γραφεῖόν του.

— Συγγνώμην, εἶπεν εἰς τῶν φυλάκων, τοιαύτην διατάγην εἶχομεν.

— "Α! τότε διαφέρει... ἀλλὰ ἐκπλήσσομαι. Καλὸν ἐν τούτοις θὰ ἦτο νὰ ἴδω.

Προηγῆθη καὶ ἀκροποδητῆ βαδίζων ἐφθασεν εἰς τὸ ἄκρον τοῦ διαδρόμου, πλησίον τῆς μικρᾶς θύρας, δι' ἧς διήρχοντο οἱ κατηγορούμενοι. Ἠκροάσθη ἐπ' ὀλίγον.

— Ἐχετε δίκαιον, εἶπε χαμηλοφώνως ἐπανερχόμενος πρὸς τὸν Φραγκίσκον καὶ τοὺς φύλακας. Ὁ κύριος Θουριεὶ εἶνε εἰς τὸ γραφεῖόν του ἤρχισεν ἤδη μάλιστα μίαν ἀνάκρισιν. Μὴ τὸν ἀνησυχῆσατε.

Ὁ Φραγκίσκος καὶ οἱ συνοδεύοντες αὐτὸν φύλακες ἐκαθέσθησαν ἐπὶ τοῦ ἔξωθεν τοῦ γραφείου τοῦ ἀνακριτοῦ διαζώματος τῆς κλίμακος. Ἡ θύρα τοῦ γραφείου ἦν κατὰ τύχην ἀνοικτή.

— Ἐδῶ περιμένετε, εἶπεν αὐτοῖς ὁ Μούλ. Ἐγὼ ἔχω ἐργασίαν. Σὺ, Φραγκίσκε, πρόσεξε μὴ λησμονεῖς ὅ,τι σοὶ εἶπα.

Καὶ ἀπῆλθε.

Διὰ τῆς μὴ ἐντελῶς κεκλεισμένης θύρας τοῦ γραφείου τοῦ ἀνακριτοῦ ἠκούετο εὐδιακρίτως ὅ,τι ἐν αὐτῷ ἐλέγετο, ὁ δὲ Φραγκίσκος, καίτοι ἀπησυχολημένος καὶ μὴ προσέχων, ἀνεγνώρισεν τὴν φωνὴν τοῦ Λουβέν. Ἀνεσκίρτησε καὶ ἠκροάσθη μετὰ προσοχῆς. Ὁ ἀρχαῖος καταδικὸς ἀνακρινόμενος εἶπε τῷ ἀνακριτῇ τὸ ὄνομα, τὸ ἐπώνυμον, τὸ ψευδώνυμον καὶ τὰς ιδιότητας αὐτοῦ.

— Καλῶς! εἶπεν ὁ κύριος Θουριεὶ ἤδη ἡ διαμονὴ σας εἶχεν ὀρισθῆ εἰς Λάνγρ... Πρωῖαν τινὰ ἀπῆλθες τῆς πόλεως ταύτης...

— Θεέ μου, ναί, εἶπεν ὁ Λουβέν κακὰ ἔκαμα, τὸ γνωρίζω, ἀλλὰ τί τὰ θέλετε; δὲν ἠμποροῦσα νὰ ζήσω εἰς Λάνγρ' ἐκεῖ μὲ ἤξευραν ποῖος εἶμαι καὶ δὲν εὕρισκα δουλειά. Πολλὰ φορὰς ἐπαρκαλέσσα νὰ μὲ στείλουν ἄλλου...

— Ναί, γνωρίζωμεν αὐτὴν τὴν πρόφασιν, τὴν ὁποῖαν πάντες οἱ δραπετεύοντες καταδικοὶ ἐπικαλοῦνται, εἶπεν ὁ ἀνακριτῆς. Ὅπωςδὴποτε δὲν ἐπερίμενες νὰ σοὶ δοθῇ ἡ ἀδεια, ἀλλ' ἔφυγες κρυφίως διὰ Παρισίους, ἔνθα ἀπαγορεύεται ἡ διαμονὴ εἰς ἀρχαίους καταδικούς. Ἄλλ' ἄς ἀφίσωμεν αὐτὰ ἐπὶ τοῦ παρόντος. Ἦδη θέλω νὰ μάθω πῶς συνελήφθης πρὸ ἐνός μηνός ἐν συνοδίᾳ Φραγκίσκου τινός Οὐσδάλ, ἐπ' αὐτοφῶρ κλέπτων μίαν οἰκίαν ἐν τῇ ὁδῷ Σαίν-Ζιλ.

— "Ω! εἶνε ἀπλούστατον, εἶπεν ὁ Λουβέν. Πρέπει πρῶτα νὰ σὰς πῶ, κύριε, πῶς ὄσον καιρὸ ἔμεινα εἰς τὸ κάτεργο καὶ κατόπιν, ἐδόλεψα διὰ τὴν ἀστυνομία... ὄχι ἀσχημα. Διὰ νὰ σὰς δώσω ἕνα παράδειγμα, ἐγὼ ἔκαμα καὶ συνέλαβον τὸν περιήρμον Ζουδαρνουλ, τὸν ὁποῖον κἀνεὶς δὲν ἐμπόρεσε νὰ εὔρῃ.

— Ἀληθῶς; μοὶ ἀνέφερον τοῦτο, εἶπεν ὁ κύριος Θουριεὶ. Ἐξκολουθήσατε.

— Ἡ ἀστυνομία, ἐξηκολούθησεν ὁ Λουβέν, ἔπρεπε νὰ μοῦ χρεωστῇ χάρι διὰ τὰς ὑπηρεσίας μου αὐταῖς καὶ νὰ μοῦ δώσῃ ἐργασίαν... Δὲν τὸ ἔκαμει! Ἄς εἶνε, δὲν θέλω νὰ τὴν κατηγορήσω. Ἐν τούτοις, εἶνε τώρα ἔξῃ ἐβδομαδαῖς ποῦ μὲ συνέλαβαν διὰ τὴν δραπέτευσιν ὁ κύριος Μούλ μὲ ἐνθυμήθηκε. Ἠξευρα ποῖος ἤμουν, τί ἔκαμα... καὶ τὰς ὑπηρεσίας μου ἐκατάλαβε λοιπὸν πῶς ἦτον καλὸ νὰ μοῦ ἀναθέσῃ μερικὰς δουλείαις δύσκολαις, καὶ ἐγὼ τὸν εὐχαρίστησα.

Ὁ Λουβέν διηγῆθη τὰς νέας αὐτοῦ ὑπηρεσίας. Τέλος, φθάνων εἰς τὴν ὑπόθεσιν τῆς ὁδοῦ Σαίν-Ζιλ, εἶπεν ὅτι ἐσκόπει νὰ παραδώσῃ εἰς τὴν ἀστυνομίαν ἐπίφοβον κακοῦργον... τὸν ἀρχαῖον συνένοχόν του ἐν τῇ ὑπόθεσι Βιλζουίφ, τὸν Δακολάρ! Ἀλλὰ τῆς παγίδος στηθείσης, τὸ δύσκολον ἦν νὰ ἐλκύσῃ τὸν Δακολάρ. Ἐπειράθη πρὸς τοῦτο πολλάκις, ἀλλ' εἰς μάτην. Τέλος, μετέβη εἰς Μικρὸν Σαρὸν ἐν τῇ ὁδῷ τῆς Ἐνώσεως' ἐκεῖ συνήντησε

τὸν Δακολάρ, ὅστις δυσπιστῶν ἠρνήθη νὰ συμμεθέξῃ.

— Τότε τί νὰ κάμω; εἶπεν ὁ Λουβέν καταλήγων νὰ χάσω τὴν ἐργασίαν; Ὅχι βέβαια. Ἐπῆρα λοιπὸν αὐτὸν τὸν Φραγκίσκον Οὐσδάλ ποῦ ἔβηκα ἐμπροστά μου.

Ὁ κύριος Θουριεὶ δὲν διέκοψεν αὐτόν, καίτοι πάντα ταῦτα τῷ ἦσαν γνωστά.

— Διάβολε! εἶπεν, ἀλλ' αὐτὸ εἶνε πρόκλησις ἐκ μέρους σου. Καὶ εἶνε κακὴ ἡ πρόκλησις, προκειμένου μάλιστα περὶ τοιούτου ἀνθρώπου οἷος ὁ Φραγκίσκος... Τέλος πάντων!...

Ὁ Λουβέν ἐζήτησε συγγνώμην ὑποκριτικῶς, πεπεισμένος ὅτι ἤρξατο ἐπιτυχῶν τὸ σκοποῦ του.

— Πρέπει τώρα ν' ἀνακρίνω αὐτὸν τὸν Φραγκίσκον Οὐσδάλ, εἶπεν ὁ κύριος Θουριεὶ. Γραμματεῦ, εἶπε νὰ φέρωσιν τὸν ἄλλον κατηγορούμενον.

Ὁ γραμματεὺς ἠτοιμαζέτο νὰ ἐκτελέσῃ τὴν διατάγην, ὅτε ὁ Λουβέν παρενέβη:

— Μίαν στιγμὴν, σὰς παρακαλῶ, κύριε ἀνακριτά, εἶπεν, ὅ,τι εἶπαμε μεταξύ μας.

— Βεβαίως! ἀπήντησεν ὁ κύριος Θουριεὶ.

Ὁ Λουβέν ἐκαθέσθη πάλιν, ὁ δὲ γραμματεὺς ἠνέφξε τὴν μικρὰν τοῦ διαδρόμου θύραν.

Ὁ Φραγκίσκος διετέλει εἰς τὸ ἔπακρον τῆς ἀγανακτήσεως' οὐδεμίαν λέξιν τῷ εἶχε διαφύγει. Οὐχ ἤττον, ὅτε ἀνῆλθεν εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ ἀνακριτοῦ, ἐφάνετο ἡρεμὸς. Ἀνεμνήσθη τῶν συμβουλῶν τοῦ Μούλ... ἄλλως τε δὲ ἦτο βέβαιος διὰ τὴν ἐκδίκησίν του.

Εἶπε ψυχρῶς καὶ ἐν ὀλίγοις, τὸ ὄνομα, τὸ ἐπώνυμον καὶ τὰς ιδιότητας αὐτοῦ. Εἶτα, ὅτε ὁ κύριος Θουριεὶ τῷ ἐζήτησεν ἐξηγήσας περὶ τῆς ἀποπειρας ἐκείνης τῆς κλοπῆς:

— Κύριε ἀνακριτά, εἶπε δι' ἰσχυρᾶς φωνῆς καὶ ρίπτων φοβερόν βλέμμα ἐπὶ τοῦ Λουβέν, ἐγὼ δὲν κρύπτω τίποτε! Ἀπειράσθη νὰ διαπραξῶ τὴν κλοπὴν καὶ δὲν ἐπέτυχα, δὲν πταίω ἐγὼ. Πιθάνον νὰ ἦτο παγὶς τοῦ Λουβέν... ἀλλ' ἐγὼ λέγω τὴν ἀλήθειαν.

Εἰς τὴν τοιαύτην ἀπροσδόκητον ὁμολογίαν, ὁ Λουβέν ἀνεσκίρτησε. Τὶ ἐσήμαινεν ἡ εἰλικρίνεια ἐκείνη τοῦ Φραγκίσκου; Βεβαίως οὗτος εἶχε σκοπὸν τινα... Ἀλλὰ ποῖον;

Ὅσον ἀφορᾷ αὐτὸν δυσκόλως ἠδύνατο νὰ μὴ ταραχθῇ. Πᾶσα ἐκ μέρους του διαμαρτύρησις θὰ ἦτο γελοία, ἦτο δὲ ἀδύνατον νὰ ὁμολογήσῃ ἐνώπιον τοῦ συνένοχου του ὅτι προεκάλεσεν αὐτόν. Ὅθεν ἀπεφάσισεν νὰ προσποιηθῇ τὸν ἐκπεπληγμένον καὶ μελαγχολικόν.

Καὶ ὁ κύριος Θουριεὶ ἔκρινε πρέπον νὰ προσποιηθῇ καὶ οὗτος ἔκπληξιν.

— Πρέπει νὰ μὴ σπεύδωμεν, εἶπεν εἰς τὸν Φραγκίσκον, καὶ προσέξατε εἰς ὅ,τι λέγετε... Σκεφθῆτε...

— Δὲν εἶνε ἀνάγκη οὐδὲ σκέψεων οὐδὲ ἐξηγήσεων, εἶπεν ὁ Φραγκίσκος' ἡ ἀνοη-

σία έγινε και θά υποστῶ τὰς συνεπειάς. Ἐκεῖνο τὸ ὅποιον ἔχω νὰ σὰς εἶπω εἶνε σπουδαιότερον. Καὶ κατὰ πρῶτον μάθετε ὅτι ἡ ἀστυνομία διέπραξε πέρυσι ἀνοησίαν μεγαλειτέραν τῆς ἰδικῆς μου. Ἐννοῶ τὴν ὑπόθεσιν τῆς ὁδοῦ Καρδινέ, τὸν φόνον τῆς κυρίας Δαλισιέ.

— Πῶς; τί λέγεις; ἀνέκραξεν ὁ ἀνακριτής.

— Ναί, ἐξηκολούθησεν ὁ Φραγκῆσκος, κατεδιώξατε, ἐφυλακίσατε τὸν κύριον Λαυρέντιον Δαλισιέ, ὁ ὁποῖος εἶνε ἀθῶος, ἐνῶ εἴχατε ὄχι πολὺ μακρὰν τοὺς δύο ἐνόχους.

— Πῶς! τοὺς γνωρίζεις; Ποῖοι εἶνε; ἠρώτησεν ὁ κύριος Θουριέ.

— Εἶνε ὁ Δακολάρ, ὁ ὁποῖος ἐξετέλεσε τὸ ἐγκλημα, εἶπεν ὁ Φραγκῆσκος· ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος τὸ ἐσκέφθη καὶ τὸ παρεσκευάσε, καὶ ὁ ὁποῖος παρεφύλαττε καὶ ἔλαβε τὸ μεριδίον του ἐκ τῶν δέκα χιλιάδων φράγκων...

— Λοιπὸν;

— Ἴδου αὐτὸς! εἶπεν ὁ Φραγκῆσκος ἐκτείνων τὴν χεῖρα πρὸς τὸν Λουβέν.

Πᾶς ἄλλος ἀντὶ τοῦ Λουβέν θά κατεπαράσσετο ἐν τῇ φοβερᾷ ἐκείνῃ κατηγορίᾳ. Οὗτος ὅμως εἶχε τὴν δύναμιν νὰ συγκρατῆται καὶ νὰ προσποιηθῆται. Μόλις ὁ κύριος Θουριέ, ὅστις παρετήρει αὐτόν, ἠδυνήθη νὰ διακρίνῃ ἐλαφρόν τρόμον τῶν μυῶν τοῦ προσώπου του. Ἐν τούτοις, ἡ κατάπληξις ἦτο ἰσχυρὰ καὶ ἡ ἀγωνία ἐπάδυνος... Ἐπρεπεν ὅμως νὰ ὑποκριθῆ καὶ τὸ κατώρθωσεν.

Ὅτε ὁ Φραγκῆσκος ὑπέδειξεν αὐτὸν ὡς συνένοχον τοῦ Δακολάρ ἐν τῇ ὑποθέσει τῆς ὁδοῦ Καρδινέ, ὑψώσεν ἐλαφρῶς τοὺς ὤμους καὶ ἐμειδίασε καταφρονητικῶς.

— Λοιπὸν; τί μακθάνω; τί σημαίνει τοῦτο; ἠρώτησεν ὁ κύριος Θουριέ στρεφόμενος πρὸς αὐτόν.

— Διάβολε! δὲν ἤξεύρω, εἶπεν ὁ Λουβέν... ἂ ναί! αὐτὸ θά πῃ πῶς ὁ Φραγκῆσκος εἶνε πολὺ θυμωμένος μαζί μου, καὶ δὲν ἔχει δίκαιον δὲν ἤξεύρει τί λέγει, ὁ κακόμενος.

— Ἄ! δὲν ἤξεύρω τί λέγω!... ἀνέκραξεν ὁ Φραγκῆσκος.

Θὰ ἐξηκολούθει, ἀλλ' ὁ ἀνακριτὴς τῷ ἐπέβαλε σιγὴν καὶ στραφεὶς πρὸς τὸν Λουβέν:

— Λέγε! εἶνε ἀληθὲς ὅ,τι βεβαιῶ ὁ ἀνθρωπος οὗτος; Ἐλάβατε μέρος εἰς τὸ ἐγκλημα ἐκεῖνο;

— Μὰ ὄχι, κύριε, ὄχι! εἶπεν ὁ Λουβέν, αὐτὸ εἶνε γελοῖο. Σὰς ξαναλέγω πῶς ὁ Φραγκῆσκος τὰ λέγει αὐτὰ ἀπὸ πάθος. Ἐγὼ δὲν ἤξεύρω καθόλου τί ἐγκλημα εἶνε αὐτό.

— Ἄ!... περίεργον, εἶπεν ὁ κύριος Θουριέ, διότι ἡ ὑπόθεσις αὕτη κατέστη διάστημος πέρυσι.

— Μὲ συγχωρεῖτε! διέκοψεν ὁ Λουβέν, ἡ ὁδὸς Καρδινέ δὲν εἶνε εἰς Βατινιόλ; Ναί, μοῦ φαίνεται πῶς θυμοῦμαι... ἔνας υἱὸς ποῦ σκότωσε τὴν μητέρα του;..

— Ναί.

— Μάλιστα... θυμοῦμαι... Δελη...

Δεσαλιζιέ. Βέβαια! ἤκουσα δι' αὐτὴν τὴν ὑπόθεσιν. Ὁ υἱὸς κατεδικάσθη.

— Ὅχι! ἠθώθη ἐνώπιον τῶν καιουργιοδικῶν κατὰ Σεπτέμβριον, εὐτυχῶς... ἂν ὅ,τι λέγει ὁ Φραγκῆσκος Οὐσδάλ εἶνε ἀληθές...

— ὦ! κύριε.

— Δὲν εἶσαι δὰ καὶ ἀνίκανος, ἀφοῦ ἔχης τὴν ὑπόθεσιν Βιλζουῖρ εἰς τὴν ράχιν σου... Ἄλλ' αὐτὸ δὲν ἀρκεῖ.

Εἶτα ἀπευθυνόμενος πρὸς τὸν Φραγκῆσκον:

— Ἐλα, Φραγκῆσκε, δὲν λέγει τις εὐκόλως τοιαύτην κατηγορίαν· πρέπει νὰ τὴν ἀποδείξῃς...

— Ἦσυχάσατε, κύριε, θὰ τὴν ἀποδείξω... Αὐτὸ τὸ ὅποιον λέγω τώρα ἔπρεπε νὰ τὸ εἶπω πρὸ ἐνὸς ἔτους... Ἐσιώπησα ὅμως ἀπὸ φόβον, ἀπὸ ἀδυναμίαν, ἀπὸ ἀνοησίαν... Τέλος πάντων, πρὸ ἐνὸς ἔτους, ἤμην ὑπηρετὴς τοῦ κυρίου Λαυρεντίου Δαλισιέ εἰς τὴν ὁδὸν Γραμόν... καὶ κατηγορήθη ὅτι ἐφόνευσε τὴν μητέρα του...

Ὁ Λουβέν ἔκρινε δέον νὰ δεῖξῃ ἐκπληξιν.

— Ἄ! τὸν ἐκπλήττει, εἶπεν ὁ Φραγκῆσκος μετὰ μειδιάματος εἰρωνικῶς.

— Μὰ διάβολε!... ναί...

— Αὐτὸ τὸν ἐκπλήττει! ἐπανελάβεν ὁ Φραγκῆσκος. Φαντασθῆτε, κύριε ἀνακριτά, ὅτι συνεδέθη μαζί μου μόνον χάριν αὐτῆς τῆς ὑποθέσεως. Ὁ κύριος εἶχε σκοπὸν νὰ ἐκτελέσῃ τὸ ἐγκλημα καὶ ἠθέληεν, ὅπως βραδύτερον ἐμάντευσεν ὁ συνηγορὸς τοῦ κυρίου Δαλισιέ, φονεύων τὴν μητέρα, νὰ κάμῃ ὥστε νὰ ὑποπτευθῶσι τὸν υἱόν. Διὰ νὰ κατορθώσῃ τοῦτο, τῷ ἐχρεώζοντο πολλοὶ ἐνδείξεις καὶ ἐγὼ ἤμπορῶσα νὰ τοῦ τὰς δώσω...

Ὁ Φραγκῆσκος ἐξηκολούθησε τὰς ἀποκαλύψεις μέχρι τέλους. Ἀφοῦ ἐτελείωσεν, ὁ κύριος Θουριέ ἐστράφη πρὸς τὸν Λουβέν καὶ εἶπεν αὐτῷ:

— Λουβέν, αὐτὰ, τὰ ὁποῖα ἀκούεις δὲν στεροῦνται πιθανότητος οὐδὲ σοβαρότητος...

— ὦ! κύριε...

— Σοὶ ἐπαναλαμβάνω εἶνε σοβαρὰ, πρόσεξε. Ἐν τούτοις, θὰ παρατηρήσω εἰς τὸν Φραγκῆσκον ὅτι ἀνέφερεν ἀτομικὰς μόνον ἐντυπώσεις καὶ ἀναμνήσεις· αὗται δὲ δὲν εἶνε ἀποδείξεις. Πρὸς τούτοις κατηγορήσῃ τὸν Δακολάρ ὡς μετασχόντα τοῦ ἐγκλήματος καὶ ὅμως δὲν ἀνέφερε γεγονὸς τι σχετικὸν πρὸς αὐτόν.

— ὦ! περιμένετε, κύριε, ἀνέκραξεν ὁ Φραγκῆσκος, δὲν ἐτελείωσα! Εἶνε ἀληθές ὅτι δὲν ἐγνώριζα τότε τὸν Δακολάρ, τὸν ἐγνώρισα ὅμως κατόπιν καὶ ἠδυνήθη νὰ τὸν ἐκτιμῶ... κυρίως τὴν ἄλλην ἡμέραν, ὅταν μὲ ἔδειξεν εἰς τὸν Λουβέν!...

Ἀφήσατέ με νὰ ὁμιλήσω καὶ θὰ ἰδῆτε πῶς αὐτοὶ οἱ δύο ἐξετέλεσαν τὸ ἐγκλημα... Ἄν νομίσετε ὅτι δὲν εἶνε ὅλα αὐτὰ ἀποδείξεις, τότε σὰς λέγω ὅτι ὁ Δακολάρ ἐκράτησε διὰ πᾶς ἐνδεχόμενον τὸ σχεδίου γραμμα τῆς οἰκίας τῆς ὁδοῦ Καρδινέ, σχεδιασθὲν ὑπὸ τοῦ Λουβέν... Εἶνε ἀληθές, Λουβέν;

Ὁ ἀρχαῖος κατάδικος ὑψώσε τοὺς ὤμους ψιθυρίζων:

— Αὐτὸς εἶνε τρελλός!

— Τρελλός, εἶπεν εἰρωνικῶς ὁ Φραγκῆσκος... Ἄς συλληφθῇ ὁ Δακολάρ καὶ θὰ εὐρωσιν ἐπ' αὐτοῦ ὄχι μόνον τὴν ἀπόδειξιν, τὴν ὁποῖαν λέγω, ἀλλὰ καὶ τὴν ἀπόδειξιν ὅλων τῶν ἄλλων ἐγκλημάτων, τὰ ὁποῖα ὁμοῦ ἐξετέλεσαν. Ἦδη, προσέθηκεν ἀποτεινόμενος πρὸς τὸν κύριον Θουριέ, ἀπορεῖτε πῶς θὰ συλλάβετε τὸν Δακολάρ; Μὴ τὸν ζητήσετε εἰς Παρισίους; ἔφυγε. Θὰ σὰς εἶπω ὅμως ἐγὼ ποῦ εὐρίσκεται...

— Μίαν στιγμὴν! διέκοψεν ὁ κύριος Θουριέ... Γραμματεῦ, νὰ ἐξέλθῃ ὁ Λουβέν.

Ὁ γραμματεὺς ἠνέφξε τὴν μικρὰν θύραν καὶ μετὰ μίαν στιγμὴν ὁ Λουβέν, συνοδευόμενος ὑπὸ δύο φυλάκων, ἀπήρχeto τοῦ γραφείου τοῦ ἀνακριτοῦ.

[Ἐπεται συνέχεια]

Εἰς τὸ πρῶτον:

Ἡ ΜΑΓΙΚΗ ΡΟΙΑ

Φανταστικὸν διήγημα.

ΠΕΤΡΟΥ ΔΕΛΚΟΥΡ

Ἡ ΩΡΑΙΑ ΜΑΡΙΩΝ

[Συνέχεια]

Μετὰ μικρὰν παύσιν, ἡ Μαριὼν ἐξηκολούθησεν:

«Ἡρνήθην λοιπὸν καὶ ἐξῆλθον τῆς ἀμάξης, χωρὶς αὐτὸς νὰ ζητήσῃ νὰ μὲ κρατήσῃ. Μοῦ ἔδειξε τὸν δρόμον καὶ ἀνεχώρησε. Μόλις ἔκαμα ὀλίγα βήματα, ἤκουσα ὄξυν συριγμόν, καὶ ἀμέσως σχεδὸν μετὰ τὸν συριγμόν ἤκουσα κρότον βημάτων· εἶδα τότε δύο ἀνδρας προχωροῦντας, πρὶν δὲ προσθᾶσω νὰ κινηθῶ, ὅπως φωνάξω, ὁ εἰς ἐξ αὐτῶν μὲ ἤρπασεν ἀπὸ τὰς χεῖρας, ἐνῶ συγχρόνως ὁ ἄλλος μοῦ ἐφίμωσε τὸ στόμα· καὶ ἤκουσα τότε μίαν φωνήν, ἡ ὁποία ἔλεγεν: «ἐμπρός, φέρετέ την εἰς τὴν ἀμάξαν καὶ κατ' εὐθείαν εἰς τὴν οἰκίαν». Ἡ φωνὴ ἐκείνη μὲ κατετρόμαξε, καὶ ὅταν τὴν ἤκουσα ἠσθάνθη κατὰ τι ὅμοιον μὲ τὸ ψῦχος τοῦ θανάτου, ἐντὸς ὀλίγου δὲ ἐλιποθύμησα.

— Καὶ ἡ φωνὴ αὐτή;

— Ἦτο τοῦ μαρκησίου δὲ Βονεὶλ. Ὅταν συνῆλθον, ἤμην δεδεμένη καὶ ἐξηπλωμένη ἐπὶ κλίνης, ἐντὸς δωματίου σκοτεινοῦ. Νὰ φωνάξω;... θὰ ἦτο ἀνωφελές· οὐδεμίαν ἀνέμενον βοήθειαν. Ἐξηκολούθουν λοιπὸν νὰ ἦμαι κατατρομαγμένη καὶ ἐσυλλογιζόμενη τὸν Μάξιμόν μου, ὁ ὁποῖος ἐπερίμενε τὴν συνδρομήν μου καὶ τὸν ὅποιον δὲν ἠδυνάμην νὰ βοηθήσω.

«Αἴφνης ἐνθυμήθη τὴν φωνὴν τοῦ

μαρκησιού και ἠννόησα τὰ πάντα. Δι' ἄγνωστον εἰς ἐμὲ σκοπόν, αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος εἶχε μέγα συμφέρον ἐκ τῆς καταστροφῆς τοῦ υἱοῦ μου καὶ μὲ εἶχε φυλακίσει, ὅπως ἐξουδετερώσῃ ὅλας τὰς προσπάθειάς μου. Δὲν ἐφοβούμην, ἀλλ' ἔφριττον, συλλογιζομένη τὸν καιρὸν, τὸν ὅποιον ἔχανα, καὶ ἀπεφάσισα νὰ ἐλευθερωθῶ ἐκείθεν τὸ ταχύτερον. Ἐπροσποιήθην ὅτι ἤμην ἡσυχος, καὶ ἐζήτησα τὸ μέσον νὰ φύγω. Ἐκινήθην ὀλίγον, καὶ παρετήρησα ὅτι τὰ δεσμά μου δὲν ἦσαν δυνατά. Μετὰ τινὰς στιγμάς, ἀφοῦ πολὺ ἐκοπίασα, ἠδυνήθην ν' ἀποσπάσω τὴν μίαν ἐκ τῶν χειρῶν μου.

• Μετὰ ἔν δευτερόλεπτον ἤμην ἐλευθέρω.

• Δὲν ἤκουα κανένα κρότον εἰς ἐκείνην τὴν οἰκίαν, ἀλλ' ἤμην αἰχμαλώτος εἰς τὸ δωματίον, εἰς τὸ ὅποιον μὲ εἶχαν κλείσει. Ἐπρεπε ὅμως νὰ φύγω, ὅσον τὸ δυνατόν ταχύτερον, καὶ πρὸ παντῶν πρὸ τῆς ἀφίξεως φύλακός τινος.

• Ἀναλογισθεῖσα τὸν υἱόν μου καὶ συναθροίσασα ὅλας μου τὰς δυνάμεις καὶ τὸ θάρρος μου, ἤρχισα νὰ ἐνεργῶ. Ἡ θύρα ἦτον ἀπόσβλητος καὶ τὸ μόνον παράθυρον τοῦ δωματίου ἦτο σιδηρόφρακτον καὶ ὅμως ἀπὸ ἐκεῖ μόνον ἠδυνάμην νὰ ἐξέλθω. Πῶς κατώρθωσα νὰ ἀφαιρέσω τὰ σιδηρά, ἄγνωσθ. Ἡ ἰδέα τῆς σωτηρίας τοῦ υἱοῦ μου μὲ εἶχε μεταμορφώσει. Ἦνοιξα τὸ παράθυρον, τὸ ὅποιον ἦτο πολὺ χαμηλόν, τὸ διεσκέλισα καὶ ἐπήδησα ἔξω. Ἦμην ἐλευθέρω, τέλος πάντων.

• Ἐτρεξα ὡς παράφρων, καὶ δὲν ἐβράδυνα νὰ φθάσω εἰς Παρισίους· ἔλαβον τὴν πρώτην ἀμαξάν, τὴν ὁποίαν συνήτησα, καὶ ἤλθον ἐνταῦθα. Καὶ τῶρα πιστεύετε, ὅτι ὁ Μάξιμος ἔχει ἐχθρούς;

— Μάλιστα, κυρία, εἶπε σοβαρῶς ὁ ἰατρός, καὶ πρὶν ἀκόμη ἔλθετε, ἡμεῖς τοὺς γνωρίζομεν. Πρέπει νὰ σὰς εἴπωμεν ποία εἶνε ἡ ἀλήθης θέσις τῶν πραγμάτων· τὴν γνωρίζω καλλίον παντὸς ἄλλου, διότι, ὡς ἰατροδικαστής, ἔλαβα καὶ ἐγὼ μέρος εἰς τὴν ὑπόθεσιν αὐτὴν. Ὅψειω νὰ σὰς εἴπω ὅλην τὴν ἀλήθειαν· νομίζω, ὅτι οὐδεμίαν ὑπάρχει ἐλπίς πρὸς σωτηρίαν τοῦ υἱοῦ σας.

Ἡ κυρία Μαριῶν ἠγέρθη ἀποτόμως.

— Οὐδεμίαν ἐλπίς! ἐκραύγασεν.

— Μόνον εἰς σὰς ἐλπίζομεν, εἶπε σοβαρῶς ὁ κύριος Δουσατέλ.

— Καὶ ἔχετε δίκαιον, διότι ἐγὼ θὰ τὸν σώσω!

— Ἀχ! Θεέ μου! ἀνέκραξεν ἡ Ἀλίκη.

— Ἀλήθεια; ἐρώνησεν ὁ κύριος δὲ Λομπρέ.

Μόνος ὁ ἰατρός δὲν εἶπέ τι, ἀλλ' ἔσειε θλιβερῶς τὴν κεφαλὴν.

Εἶτα ὑπέλαθεν:

— Εἶθε, κυρία, νὰ μὴ ἀπατάσθε! Ἐγὼ, ἐξηκολούθησεν, ἔκαμα ὅ,τι εἶνε ἀνθρωπίνως δυνατόν. Ἐν τούτοις, γνωρίζετε, μοῦ εἶπεν ἡ Ἀλίκη, ἓνα ἀνακριτὴν, ὁ ὅποιος, διὰ λόγους ἀγνώστους εἰς ἡμᾶς, ἔχει καθήκον νὰ σὰς φωνῇ χρήσιμος· σὰς προσφέρομαι νὰ σὰς ὀδηγήσω εἰς αὐτὸν τὸν δικαστήν. Πῶς ὀνομάζεται;

— Κύριος Περνελέν, εἶπεν ἀφελῶς ἡ μήτηρ τοῦ ἀτυχοῦς Μαξίμου.

Ὁ κερκυνὸς ἐσκήπτων ἐν τῷ μέσῳ τοῦ δωματίου δὲν θὰ παρῆγε τόσην συγκίνησιν, ὅσην ἐπήνεγκεν ἡ ἀπάντησις αὐτῆ.

— Κύριος Περνελέν! ἐκραύγασαν πάντες ὁμοῦ οἱ ἀκροαταί.

— Εἶπατε, κύριος Περνελέν; ἐρώνησεν ὁ ἰατρός. Γνωρίζετε, κυρία, προσέθετο ἀρπάζων πυρετωδῶς τὴν χεῖρα τῆς κυρίας Μαριῶν, ποῖος εἶνε αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος;

— Ὅχι.

— Εἶνε ὁ δικαστής, ὁ ἐπιφορτισθεὶς τὴν κατὰ τοῦ υἱοῦ σας ἀνάκρισιν, ὁ ὁποῖος ἐπεραιώσεν αὐτὴν καὶ βεβαιώσας τὴν ἐνοχὴν τοῦ Μαξίμου, τὸν παρέπεμψε νὰ δικασθῇ καὶ καταδικασθῇ εἰς θάνατον!

— Αὐτός! αὐτός! Ταχέως, κύριε, ὀδηγήσατέ με πρὸς αὐτόν! Πρέπει νὰ προλάβω μέγα ἔγκλημα!

Ὁ ἰατρός Δουσατέλ, μαντεύσας ὅτι εἰς ταῦτα ἐνυπῆρχεν ἀπόκρυφόν τι, παρέλαβε τὴν κυρίαν Μαριῶν καὶ εἰσήγαγεν αὐτὴν ἐν τῇ διὰ τὴν Ἀλίκην προετοιμασθεῖσιν ἀμαξῇ.

— Εἰς τὸ δικαστήριον! ἐφώνησε πρὸς τὸν ἀμαξηλατὴν· γρήγορα, εἶνε μεγάλη ἀνάγκη.

Καὶ μετὰ τινὰ δευτερόλεπτα, ἡ ἀμαξα ἐκυλιετο ταχέως τρέχουσα πρὸς τὸ πανάρχαιον ἀνάκτορον τῆς Θεμίδος.

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν, γονυπετῆς ἡ Ἀλίκη ἐν τῷ δωματίῳ τῆς προσήυχετο, καὶ ὁ κύριος δὲ Λομπρέ ἐβημάτιζε πυρετωδῶς, μὴ εὐρίσκων λόγους παρηγορίας διὰ τὴν ἐγγονὴν του. Κατὰ τὴν αὐτὴν δὲ ἀκριβῶς στιγμὴν, ὁ κύριος Περνελέν ἐπανεγίνωσκε μετὰ προσοχῆς τὸ βούβημα, δι' οὗ παρέπεμπε τὸν Μαξίμον ἐνώπιον τοῦ Κακουριοδικείου ὡς ἐνοχον φόνου μετὰ κλοπῆς.

— Περὶφημα! ἐψιθύρισε μετ' εὐχαριστήσεως, ἀφοῦ ἐτελείωσε τὴν ἀνάγνωσίν του, παραδίδω εἰς χεῖρας τῆς δικαιοσύνης ἓνα τρομερὸν κακοῦργον.

Καὶ ὑπέγραψε τὸ βούλευμα!

Ὁ Μάξιμος ἀπώλετο διὰ παντός.

Καθ' ἦν στιγμὴν ἡ ἀμαξα, ἡ φέρουσα τὸν κύριον Δουσατέλ καὶ τὴν κυρίαν Μαριῶν, εἰσήρχετο ἐπὶ τῆς κρηπίδος τοῦ Ὀρολογίου, ὁ ἰατρός, δεικνύων διὰ τοῦ δακτύλου τὸ δικαστήριον εἰς τὴν τάλαιναν μητέρα, εἶπεν:

— Εἶνε ἐκεῖ!

Ἡ κυρία Μαριῶν φρίσσουσα σύσσωμος ἐθεώρησε τὸ ζοφερὸν οἰκοδόμημα.

— Ἐκεῖ εἶνε ὁ υἱός μου;

— Μάλιστα.

— Καὶ ... ὁ ἀνακριτὴς αὐτός;

— Καὶ αὐτὸν ἐκεῖ ...

— Ὅθ' ἂν εὐρωμεν;

— Ἀναμφιβόλως.

Ἡ ἀμαξα ἔστη.

Ὁ ἰατρός ἐβοήθησε τὴν κυρίαν Μαριῶν νὰ καταβῇ, εἶτα λαμβάνων αὐτὴν ἐκ τοῦ βραχίονος, εἰσήλθον ἐντὸς τοῦ δικαστηρίου.

Ἀμφότεροι ἐβάδιζον ἐσπευσμένως.

Ὁ ἰατρός ἠσθάνετο ὑπὸ τὸν βραχίονά

του τρέμοντα τὸν τῆς συντρόφου του. Ἐννόει τὴν συγκίνησιν τῆς μητρὸς ἐκείνης, πορευομένης νὰ ἐκλιπαρήσῃ τὴν ἐπιείκειαν τοῦ καταδικάσαντος τὸν υἱόν της δικαστοῦ.

Δὲν ἐτόλμα νὰ τῇ ὁμιλήσῃ ἵνα τῇ παρῶσῃ ἐλπίδας.

Κατὰ παράδοξον σύμπτωσιν, εὐρέθη ὁ κύριος Περνελέν νὰ εἶνε ὁ γνωστός τῇ κυρίᾳ Μαριῶν δικαστής. Καὶ ἡ γυνὴ αὐτῆ ἐπορεύετο νὰ τὸν ἐμποδίσῃ ἀπὸ τοῦ νὰ διαπράξῃ ἔγκλημα! Τί ἐσήμαινον πάντα ταῦτα! Βεβαίως νέα δύναμις, ἰσχυρὰ ἀναμφιβόλως, ἔμελλε νὰ προστεθῇ εἰς τὰς πρὸς σωτηρίαν τοῦ Μαξίμου.

Ἴσως ἡ θέσις τῶν πραγμάτων ἀπέβαινε σπουδαιότερα· ἴσως ἡ πρᾶξις τῆς κυρίας Μαριῶν ἔμελλε νὰ προσθήσῃ πλείοτερον βάρος ἐν τῇ πλάστιγγι ὑπὲρ τοῦ Μαξίμου.

Ὁ ἰατρός, χωρὶς ν' ἀνακτήσῃ τὰς ἐλπίδας του, ἔβλεπε τὰ πράγματα ὑπὸ μορφήν ὀλιγώτερον ζοφερᾶν.

Ἐν τούτοις, δὲν ἐτόλμησεν ἐκ λεπτότητος νὰ ἐρωτήσῃ τὴν μητέρα τοῦ Μαξίμου· προησθάνετο ὅτι ἀπόκρυφόν τι ὑπῆρχε μετὰ τῆς κυρίας Μαριῶν καὶ τοῦ κυρίου Περνελέν, ἀλλ' ἐπερίμενε τὴν σύντροφόν του νὰ εὐαρεστηθῇ καὶ τῷ δώσει πληροφορίας ἐπὶ τούτου.

Μετὰ τινῶν στιγμῶν πορείαν, διὰ τῶν διαδρόμων τοῦ Δικαστηρίου, ἡ κυρία Μαριῶν ἐσταμάτησε τὸν σύντροφόν της.

Ἦτο ὠχρὰ καὶ ἔφριττεν, ὡς ἐὰν αἴφνης ψυχὸς θανάτου εἶχε καταλάβει τὸ σῶμά της.

Ὁ ἰατρός τὴν θεώρησεν ἀνησυχῶς.

— Τί ἔχετε; τῇ εἶπεν.

— Τίποτε· συνεκινήθην· ἐφθάσαμεν;

— Μάλιστα· ἡ θύρα ποῦ βλέπετε φέρει εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ κυρίου Περνελέν.

— Εὐχαριστῶ, κύριε.

— Ἐλθετε, εἶπεν ὁ ἰατρός.

Ἡ κυρία Μαριῶν ἔμεινεν ἀκίνητος, καὶ ἤρχισε νὰ βυθίζηται εἰς βαθεῖας σκέψεις. Ἐλαβεν εἶτα τὸν βραχίονα τοῦ ἰατροῦ καὶ εἶπεν αὐτῷ:

— Περιμεῖνατε· νομίζετε ὅτι εἶνε εὐκολον νὰ εἰσαχθῶμεν εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ κυρίου Περνελέν;

— Ἀλλὰ ... ἀπεκρίθη ὁ σύντροφός της.

— Δύναμαι νὰ παρουσιασθῶ μόνη καὶ ἀπ' εὐθείας, ὅπως ἴδω αὐτὸν τὸν δικαστήν, ἢ πρέπει σεῖς νὰ προηγηθῆτε ἐμοῦ;

Ὁ ἰατρός ἐνόησεν· ἡ κυρία Μαριῶν ἐπεθύμει νὰ ἴδῃ μόνη τὸν κύριον Περνελέν.

Σεβασθεὶς λοιπὸν τὰ ἀπόρητά της, εἶπεν αὐτῇ:

— Ἀρκεῖ, κυρία, νὰ παρουσιασθῆτε ἀπ' εὐθείας εἰς τὸν ἀνακριτὴν διὰ νὰ σὰς δεχθῇ· ἔχετε, ἄλλως τε, λόγον ἵνα σὰς ἀνοιχθῇ ἡ θύρα του· εἰσθε ἡ μήτηρ τοῦ Μαξίμου. Ἐν τούτοις, ἐὰν δι' οἰανδήποτε αἰτίαν δὲν κατορθώσετε νὰ φθάσετε μέχρι τοῦ κυρίου Περνελέν, τότε ἐγὼ φροντίζω καὶ σὰς εἰσάγω. Σὰς ἀναμένω ἐνταῦθα, ἐπὶ τῆς ἔδρας αὐτῆς. Ὑπάγετε, κυρία, καὶ εἶθε ὁ Θεὸς νὰ στέψῃ δι' ἐπιτυχίας τὰς προσπάθειάς σας.

Χωρὶς ν' ἀπαντήσῃ, καὶ τὴν κεφαλὴν

κύπτουσα, ἡ κυρία Μαριῶν κατηυθύνθη πρὸς τὰ γραφεῖα τοῦ ἀνακριτοῦ.

Ὁ ἰατρός παρηκολούθει διὰ τοῦ βλέμματος τὴν μητέρα τοῦ Μαξίμου· δὲν ἐνόησε δὲ τὴν φαινομένην γαλήνην της, τὴν τόσῳ ἀντίθετον πρὸς τὴν προτέραν της ταραχὴν. . . ἐπειδὴ δὲν ἦτο δυνατόν νὰ γινώσκῃ, ὅτι ἡ μήτηρ αὕτη ἔμελλεν, ἐν τὸς ὀλίγου, νὰ ἐπανίδῃ μετὰ εἰκοσαετῆ ἀπουσίαν, ἐραστὴν περιφίλητον, τὸν πατέρα τοῦ υἱοῦ της.

Ὁ ἰατρός δὲν ἔβλεπεν ὅτι ἐν τῇ φαινομένην ἐκείνῃ γαλήνῃ ἐνυπῆρχε προσποίησης τις, οὐδ' ἐμάντευεν ὁποῖα ἀπλητέιο θέλησις ἐκ μέρους τῆς μητρὸς τοῦ Μαξίμου, ὅπως ἀναλάβῃ αὐτήν.

Καθ' ἣν στιγμὴν ἔμελλε νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ ἀνακριτοῦ, ἡ κυρία Μαριῶν κατεβίβασεν ἐπὶ τοῦ προσώπου της τὴν πυκνὴν καλύπτραν, ἀποκρύψασα καθ' ὀλοκληρίαν σχεδὸν τοὺς χαρακτηρισ τοῦ προσώπου της.

Ἡ καρδιά της ἔπαλλε μέχρι διαρρήξεως ἐντὸς τοῦ στήθους της, καθ' ἣν στιγμὴν, ἀνοιξάσα τὴν θύραν, προῦχώρησεν εἰς τὸ ἔνδον τοῦ γραφείου τοῦ ἀνακριτοῦ.

Ἦτο τοῦτο τὸ πρῶτον πρὸς τὸν ἐραστὴν της βῆμα.

Ἡ κυρία Μαριῶν εὐρέθη ἐντὸς προθαλάμου, ἔνθα καὶ πολλοὶ ἄλλοι ἀνέμενον.

Ὁ κλητὴρ τὴν ἠρώτησε πῶς ὀνομάζε-ται.

— Εἶπατε εἰς τὸν κύριον Περνελέν, ὅτι τοῦ φέρω σπουδαίαν μαρτυρίαν ὡς πρὸς τὴν ὑπόθεσιν ἐνὸς νέου, καλουμένου Μαξίμου.

Καὶ ἐνῶ ὁ κλητὴρ ἐπορεύετο νὰ τὴν ἀναγγείλῃ, ἡ κυρία Μαριῶν περιέμενεν ἀκίνητος ἐν τῷ μέσῳ τοῦ δωματίου.

Ἡ στάσις της ἐφαίνετο γαλήνιος καὶ οὐδὲν ἐξωτερικὸν σημεῖον προέδιδε τὴν συνταράσσουσαν τὸ πνεῦμά της καταγιγαστα. Κατὰ τὸ βραχὺ ἐκεῖνο διάστημα παρ' ὀλίγον νὰ λιποθυμήσῃ καὶ ὁμως οὐδεὶς τῶν κύκλῳ αὐτῆς παρευρισκομένων ἠδύνατο νὰ μακτεύσῃ τὴν τρομερὰν τῆς καρδίας της συγκίνησιν.

Οὐδεὶς ἠδύνατο νὰ ὑποθέσῃ ὅτι ἡ γυνὴ ἐκείνη, ἡ τόσον κατὰ τὰ φαινόμενα γαλήνιος καὶ ἀκίνητος ἐν τῷ μέσῳ τοῦ δωματίου, ἔμελλε νὰ παρουσιασθῇ πρὸ τοῦ ἀνακριτοῦ, ὅπως ἐπικαλεσθῇ ἐνώπιόν του ὀλόκληρον παρελθὸν φρικωδέστατον.

Ἐν διαστήματι δευτερολέπτου ἡ κυρία Μαριῶν ἀνεπόλησεν ὅλον τὸν πρὸ εἰκοσαετίας βίον της. Αἱ εἰκόνας αὐταὶ διεδέχοντο ἀλλήλας, ὡς ἀστραπαὶ καὶ ὁμως διεγράφοντο ζωηρόταται μέχρι καὶ τῶν ἐλαχίστων λεπτομερειῶν των. Ἐκεῖθεν, ὀρθία, ἀκίνητος, ὡσπερ ἄγαλμα, ἐπανεῖδεν ὡς ἐν χρυσῷ ὀνεῖρῳ τὰς παιδράς της νεότητος αὐτῆς ὥρας· τὴν ὁδὸν τοῦ Ἀγίου Ἰωάννου, τὸ παλαιὸν ἐμπορικὸν τοῦ ἐντίμου Μαριῶν καὶ τὸν νεανίαν ἐκείνον, τὸν τόσῳ ὥραϊον καὶ συνεσταλμένον τὸ πρῶτον, ὅστις ἤρχετο νὰ τὴν θαυμάζῃ διὰ τοῦ παραθύρου τοῦ ἐμπορικοῦ. Εἶτα ἡ μήτηρ τοῦ Μαξίμου, μὲ ὄμματα πάντοτε, ἀτενῆ ἐνόμιζεν ὅτι εὕρισκετο εἰς

τὸ Αἰξ. Αὐτὸς ὁ νεαρὸς ἀντεισαγγελεὺς ἦτο εἰς τοὺς πόδας της, αὐτὴ δὲ τότε περιέβαλεν ἐν τῇ ἀγκάλῃ της τὸν περιπόθητον ἐραστὴν, ἔσυρε πρὸς ἑαυτὴν τὸν Γεώργγιόν της καὶ τὰ χεῖλη των προσεψαύοντο.

Δάκρυ θαλερὸν κατέρρευσε ἐπὶ τῆς παρειᾶς της, ἀλλὰ δὲν τὸ ἤσθάνθη· ἔβλεπεν ἄλλας σκηνὰς πενθίμους, φρικώδεις· τὴν εὐδαιμονίαν της ἐξηφανισμένην καὶ βίον βασάνων ἐπικείμενον.

— Ἐλθετε, κυρία, εἶπεν ὁ κλητὴρ. Ὁ κύριος ἀνακριτὴς εἶνε ἕτοιμος νὰ σᾶς ἀκούσῃ.

Ἡ κυρία Μαριῶν ἀνεσκίρτησεν. Πᾶσαι αἱ σκέψεις, αἱ διελθοῦσαι διὰ τοῦ πνεύματός της, ἀπέπτησαν. Ἡ πραγματικότης ἐπανέκτα τὰ δικαιώματά της.

Ἡ μήτηρ τοῦ Μαξίμου ἠκολούθησε τὸν κλητῆρα παραμερίσαντα, ὅπως αὕτη εἰσέλθῃ εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ ἀνακριτοῦ.

Οὗτος ἀνήγειρε τὴν κεφαλὴν, παρετήρησε τὴν εἰσελθοῦσαν γυναῖκα καὶ ἀνεπήδησεν ἐπὶ τῆς ἔδρας του, χωρὶς νὰ γνωρίζῃ τὴν αἰτίαν.

Ἡ κυρία Μαριῶν ἔμεινεν ἀκίνητος καὶ μὲ τὴν μίαν χεῖρα ἐπὶ τῆς καρδίας, ἧς προσεπαθεὶ νὰ καταστείλῃ τοὺς παλμούς.

Ὁ δικαστὴς ἔκπληκτος τὴν παρεκάλεσε νὰ προχωρήσῃ καὶ τῇ ὑπέδειξε κάθισμα.

Ἡ Νίνα, καταστείλασα τὴν συγκίνησιν της, ὑπήκουσεν εἰς τὴν πρόσκλησιν τοῦ δικαστοῦ. Κατέπεσε μᾶλλον ἢ ἐκάθισεν ἐπὶ τῆς ὑποδειχθείσης αὐτῇ ἔδρας· εἶτα, παρετήρησε τὸν ἄνθρωπον ἐκείνον, χάριν τοῦ ὁποίου εἶχε θυσιασθῆ.

Τῇ ἐφάνη ἀκόμη ὠραιότερος ἢ ὅσον κατὰ τὰς πρώτας ἡμέρας, καθ' ἧς τὸν ἐγνώρισεν. Ἄπας ὁ ἔρωσ της, ὁ ἐπὶ εἰκοσαετίαν ὄλην βιαίως περισταλαῖς, ἦτο ἕτοιμος νὰ ἐκχειλίσῃ· ἡ Νίνα, μεταμορφωθείσα ἐπὶ τῇ θέᾳ τοῦ κυρίου Περνελέν, ἠσθάνετο ρῆγος, τῇ ἐπήρχετο ἀκατάσχετος ἐπιθυμία ν' ἀνεγείρῃ τὴν καλύπτραν της καὶ ν' ἀναφωνήσῃ :

— Εἶμαι ἐγὼ, ἡ Νίνα σου· σὲ ἀγαπᾷ πάντοτε.

Ἄλλ' ἡ μήτηρ ἐπεκράτησε τῆς ἐρωμένης. Ἡ κυρία Μαριῶν εἶχεν ἔλθει ὅπως σώσῃ τὸν υἱὸν της. Ἐπειτα, δὲν εἶχεν ὀρκισθῆ εἰς τὸν πατέρα τοῦ ἐραστοῦ της, καὶ τὸν ὄρκον της ἐκείνον σχεδὸν δὲν παρεβίαζε κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν; Ὁχι! ὄχι! ὤφειλε ν' ἀναλάβῃ τὴν δραστηριότητά της καὶ νὰ καταστήσῃ γνωστὸν εἰς τὸν πατέρα τοῦ τέκνου της ὅτι εἶχε νὰ τῷ εἶπῃ, ὅπως ἐνεργήσῃ οὗτος ἀποτελεσματικῶς ὑπὲρ τῆς σωτηρίας τοῦ Μαξίμου. Τούτου δὲ γενομένου ν' ἀποσυρθῇ αὕτη, ὅπως εἶχεν ἔλθει.

Ἄλλὰ καὶ ὁ κύριος Περνελέν ἠσθάνετο καὶ αὐτὸς ἐπὶ τῇ θέᾳ τῆς γυναικὸς ταύτης ἀόριστόν τινα συγκίνησιν. Θέλων δὲ νὰ δώσῃ ἄλλην διεύθυνσιν εἰς τὰς σκέψεις του, εἶπεν ἀποτόμως :

— Ἐχετε νὰ καταθέσετε εἰς τὴν δικαιοσύνην σχετικὸν τι πρὸς τὴν ὑπόθεσιν τοῦ κατηγορουμένου Μαξίμου;

— Ὁχι, κύριε.

Ὁ ἀνακριτὴς ἀνεπήδησεν ἐπὶ τῆς ἔδρας του.

— Τί ἤλθατε λοιπὸν νὰ κάμετε ἐδῶ;

— Σᾶς ἀπήντησα, κύριε, ὅτι δὲν ἔχω τίποτε νὰ καταθέσω εἰς τὴν δικαιοσύνην. Καὶ πράγματι, εἰς ὑμᾶς μόνον ἀτομικῶς θέλω νὰ εἶπω κάτι τι...

— Λεπτομερείας σχετικὰς πρὸς τὸν κατηγορούμενον;

— Μάλιστα, κύριε.

— Καὶ αἱ λεπτομέρειαι αὗται δύνανται νὰ μ' ἐνδιαφέρωσιν ἀτομικῶς;

— Βεβαίως, διότι εἴσθε πατὴρ του!

Τὰς ξηρὰς ταύτας λέξεις ἡ κυρία Μαριῶν ἐπρόφερε διὰ τοῦ ἀπλουστεροῦ τρόπου.

Ὅσον ἀφορᾷ τὸν κύριον Περνελέν, οὗτος, τοσοῦτον ἐταράχθη ἐκ τῆς ἀπαντήσεως ταύτης, ὥστε ἠγέρθη λίαν ἀποτόμως καὶ τεθορυβημένος, μὲ τὰς χεῖρας τεταμέναις καὶ ἔμεινεν ἐν τῇ στάσει ταύτῃ ἐπὶ τινα δευτερόλεπτα, χωρὶς νὰ δυνηθῆ νὰ προφέρῃ λέξιν τινά· ἐπαναπεσὼν δ' ἀκολούθως ἐπὶ τῆς ἔδρας του, ἐψέλλισεν :

— Πατὴρ του!... Ἄλλὰ ποῖα λοιπὸν εἴσθε σεῖς, κυρία;

— Φίλη... τῆς μητρὸς του.

— Ἄλλ' ἡ μήτηρ του! ἠρώτησεν ὁ δικαστὴς ἐγερθεὶς, ἡ μήτηρ του ποῖα εἶνε; εἶπατε, κυρία, ὀμιλήσατε, τὸ θέλω! σᾶς παρακαλῶ!

Καὶ ὁ κύριος Περνελέν ἐπροχώρησε πρὸς τὴν Νίναν, ἧτις μετὰ κόπου ἐστερέωσε τὴν καλύπτραν ἐπὶ τοῦ προσώπου της· παρ' ὀλίγον δὲ νὰ λιποθυμήσῃ.

Εἶχε σώσει τὸν υἱὸν της. Ἡσθάνετο τοῦτο ἐκ τῆς ταραχῆς τοῦ ἀνακριτοῦ, ἀλλὰ δὲν ἤθελε νὰ παραβιάσῃ τὸν ὄρκον της καὶ ἐβιάζετο νὰ θλίψῃ ἐν τῇ ἀγκάλῃ αὐτῆς τὸ τέκνον της. Φυβουμένη ἔκρηξιν τῶν αἰσθημάτων της, κατέβαλε πᾶσαν προσπάθειαν, ὅπως παλαίσῃ καθ' ἑαυτῆς, καὶ πράγματι, πάντοτε πλήρης ἐνεργείας ἡ κυρία Μαριῶν, κατώρθωσε νὰ κρατηθῇ.

— Ἀκούσατέ με, σᾶς παρακαλῶ, κύριε, εἶπεν εἰς τὸν δικαστὴν. Καὶ ἐν πρώτοις, ποῦ εἶνε ὁ Μαξίμος;

— Ἄλλὰ... εἰς τὴν φυλακὴν... εἰς τὸ κελλίον του.

— Καὶ σεῖς, ὁ πατὴρ του!... Δὲν τὸ ἠξεύρατε ὁμως τότε; τῶρα ὁμως πρέπει νὰ δώσετε τὰς ἀναγκαίας διαταγὰς καὶ νὰ τὸν ἐλευθερώσετε ἀμέσως!

Ὁ δικαστὴς ἠσύχασεν ἐπ' ὀλίγον.

— Ἄλλὰ, κυρία μου, δὲν ἐνεργοῦν κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, εἶπεν ὁ κύριος Περνελέν· πρέπει νὰ ἐξακολουθήσετε, καὶ νὰ μοὶ ἀποδείξετε ἂν ὅτι λέγετε εἶνε ἀληθές.

— Ὁ Μαξίμος εἶνε υἱὸς σας, ὡς καὶ τῆς Ὠραίας Μαριῶν, ὅπως ὠνόμαζαν τὴν μητέρα του καὶ ἐρωμένην σας εἰς Μασσαλίαν, κατὰ τὴν ὁδὸν τοῦ ἀγίου Ἰωάννου ὅπου κατοικοῦσε.

Ὁ κύριος Περνελέν ἔμεινε προσηλωμένος ἐπὶ τῆς θέσεώς του, ἡ δὲ Νίνα ἐξηκολούθησεν :

— 'Α! κύριε, μὴ ζητεῖτε ἀποδείξιν· ἀλλ' ἡ συγκίνησίς σας, ἡ ταραχή σας, ἡ στάσις σας κατ' αὐτὴν τὴν στιγμήν, δὲν μαρτυροῦσιν ὅτι πιστεύετε εἰς τοὺς λόγους μου; Ὡστε ἐγνωρίζατε ὅτι εἶχατε υἱὸν καὶ ὅμως ποτὲ δὲν ἐζητήσατε νὰ τὸν ἴδῃτε!

— Αὐτὸ εἶνε ψεῦδος, κυρία μου, καὶ ἀγνοεῖτε...

— Ἀφήσατέ με νὰ τελειώσω, ἐξηκολούθησεν ἡ μήτηρ τοῦ Μαξίμου. Μετ' ὀλίγον, ἐὰν θέλετε, θὰ ὁμιλήσωμεν περὶ τῶν καθηκόντων σας.

— Υἱός μου! ἐφέλλισεν ὁ κύριος Περνελέν· καὶ ἐκείνη;

— Ἐκείνη σὰς ἠγάπα πάντοτε, εἶπεν ἡ Νίνα διὰ φωνῆς ὑποκόφου· ἀλλ' ἄς ὁμιλήσωμεν... περὶ τοῦ υἱοῦ σας.

— Ὡ! μάλιστα.

— Πρέπει νὰ τὸν ἀπολύσετε ἀμέσως!

— Νὰ τὸν ἀπολύσω ἀμέσως! 'Α! μάλιστα!... ἀλλ' ὄχι, εἶμαι τρελλός. Ν' ἀπολύσω ἕνα ἐγκληματίαν!...

— Δὲν εἶνε ἐγκληματίας, εἶπεν ἡ Νίνα ἐγειρομένη ἀποτόμως· εἶνε ἀθῶος!

— Ἐγκληματίας! σὰς λέγω. 'Α παιδί μου... ἀλλ' εἶνε ἀδύνατον! Ὁχι, δὲν εἶνε παιδί μου. Ποῖος θὰ μὴ τὸ ἀποδείξῃ. Ὁχι, δὲν δύναμαι... Ἄν ἦτο παιδί μου, θὰ ἦτο τίμιος, καὶ...

— Παρατηρήσατε! εἶπεν ἡ κυρία Μαριῶν ἀποσπῶσα τὴν καλύπτραν τῆς καὶ προχωροῦσα πρὸς τὸν κύριον Περνελέν. Πιστεύεις τώρα εἰς τὴν μητέρα, ἡ ὁποία ἔρχεται καὶ σὰς λέγει: Ὁ υἱός σου δὲν εἶνε ἔνοχος!

— Νίνα! Νίνα! ἐκραύγασεν ὁ δικαστής στηριχθεὶς ἐπὶ τῆς τραπέζης. Νίνα! Ἄχ! Θεέ μου!

Καὶ ὀλολύζων, κρατῶν δὲ τὸ μέτωπόν του διὰ τῶν χειρῶν, ἔρρηξε κραυγὴν βχθέος ἀπελπισμοῦ, καὶ ἔπεσεν εἰς τοὺς πόδας τῆς κυρίας Μαριῶν.

— Γεώργιε! δὲν εἶνε ἔνοχος! Γεώργιε! εἶνε ἀθῶος!

Ὁ κύριος Περνελέν ἐξηκολούθει πάντοτε ψιθυρίζων:

— Γεώργιε! Γεώργιε!

Καὶ ἡ Νίνα, κύψασα τὴν κεφαλὴν, ἔφερε βραδέως τὰ χεῖλη τῆς ἐπὶ τοῦ μετώπου τοῦ κυρίου Περνελέν καὶ ἀπέθετο ἐπ' αὐτοῦ φίλημα.

Ὁ δικαστής, βελῶν κραυγὴν, ἠγέρθη, καὶ ἀρπάσας εἰς τὴν ἀγκάλην τὴν ἀρχαίαν ἐρωμένην του, ἔθλιψεν αὐτὴν πυρετωδῶς ἐπὶ τοῦ στήθους του, λέγων:

— Πάντοτε σὲ ἀγαπῶ... τώρα μάλιστα περισσότερο.

Ἡ ὥραία Μαριῶν ἀπεσπῶσθη βιαίως ἐκ τῆς ἀγκάλῃς του.

— Τὸ παιδί μου πρῶτον! εἶπε τὸ παιδί μου! τὸ τέκνον σου! Καὶ ἂν νομίζεται ἔνοχος, σῶσέ τον... εἶνε ἀθῶος!

Ὁ κύριος Περνελέν ἔκυψε τὴν κεφαλὴν, εἶτα εἶπεν ἀποτόμως:

— Ναί! ναί! εἶνε τρομερόν... ἔχεις δίκαιον· πρέπει νὰ τὸν σώσω... διότι σὲ ἀγαπῶ... τὸν ἀγαπῶ... καὶ αὐτόν... καὶ... Ἐδραμεν εἰς τὸ γραφεῖόν του, ἔκρουσε

τὸν ἐπὶ τούτου κώδωνα καὶ ἤρχισε νὰ γράφῃ ἐν σπουδῇ, ἐνῶ συγχρόνως ἐψιθύριζεν:

— Εὐτυχῶς δὲν ἔστειλα ἀκόμη εἰς τὸ Συμβούλιον τὸ ἔγγραφον τῆς παραπομπῆς του.

Ὁ κλητὴρ ἐνεφανίσθη.

— Νὰ ἐκτελέσῃς, εἶπεν αὐτῷ ὁ κύριος Περνελέν, ἀμέσως τὴν διαταγὴν αὐτὴν, καὶ ἔδωκεν εἰς τὸν κλητῆρα χαρτίον, προσέτι δέ, ἐξηκολούθησεν ὁ ἀνακριτὴς, νὰ εἴπῃς εἰς ὄλους, ὅσοι ἀναμένουν ἔξω, ὅτι δὲν θὰ δεχθῶσήμερον κανένα καὶ νὰ φύγουν.

Ὁ κλητὴρ ἀπῆλθεν. Ὁ δικαστής, ἐγερευθεὶς τότε, ἔλαβεν ἀπὸ τοῦ γραφείου του ὀγκώδη φάκελλον ἐγγράφων, ἐξ ὧν ἀπέσυρεν ἕν, τὸ παραπεμπτήριο. Εἶτα ἐπλησίασε τὴν Νίναν, τὴν ἔλαβεν ἐκ τῆς χειρὸς, ἔφερεν αὐτὴν παρὰ τὴν ἐστίαν καὶ ἐγγειρίζων αὐτῇ τὸ ἐκ τῆς δικυγραφίας ἀποσπαθὲν ἔγγραφον, τῇ εἶπε διὰ φωνῆς ὑποκόφου:

— Καὶ σὲ το, ὁ υἱός σου εἶνε ἐλεύθερός!

Ἡ κυρία Μαριῶν ἔρριψεν εἰς τὸ πῦρ τὸ καταδικάζον τὸν Μαξίμον ἔγγραφον.

Ὁ δικαστής ἐφρικόια ἀναλογιζόμενος τὴν πράξιν τῆς Νίνας· ἔβλεπε δι' ὀμματός ἀτενοῦς τὰς φλόγας, αἵτινες κατεβίβρωσκον τὸ παραπεμπτήριο ἔγγραφον καὶ παρηκολούθει, φρίστων ἀδιαλείπτως, τὴν πρόδον τῆς πυρπολήσεώς του. Ἡ χεὶρ τοῦ δικαστοῦ ἐπέβη σπασμωδικῶς τὸ στήθός του.

Ὅταν τὸ καμφάγον πῦρ, ὀλοσχερῶς κατέκαυσε τὸ ἔγγραφον, ὁ κύριος Περνελέν ἔβαλε βαθὺν στεναγμόν, χωρὶς νὰ ἐννοῇ ὅ,τι ἔπραττεν, ὡπισθοδρόμησε βήματά τινα, μὲ ὄμμα ἀπλαγῆς τέλος συνῆλθεν ἐπὶ μικρόν, καὶ σφογιζὼν τὸ μέτωπόν του, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἀπέσταζεν ἰδρὼς ἀγωνίας, ἐθεώρησε τὴν παλαιάν του φίλην, προύχρησε πρὸς αὐτὴν καὶ τῇ εἶπεν:

— Ἄχ! Νίνα, διατί ἡ Τύχη μᾶς καταδιώκει τόσο σκληρῶς!

Καὶ ταπεινῶν τὴν κεφαλὴν, ἔφερεν ὁ δικαστής τὴν χεῖρα ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν του, μεστῶν δακρῶν.

Τῷ ὄντι, ἡ θέσις του δὲν ἦτο ἐκ τῶν συνήθων. Ἐπιφορτισμένος νὰ συντάξῃ τὸ καγορητήριον ἀνθρώπου, φαινομένου τοῦλάχιστον ὡς διαπράξαντος ἐγκλημα, ἀνέπτυξεν ὄλην του τὴν εὐφυειαν, ὅπως ὑποστηρίξῃ σπουδαίως τὴν κατηγορίαν. Πράγματι δὲ τὸ κατώρθωσε, καὶ καθ' ἡν στιγμήν, ἀποπερατώσας τὴν ἐργασίαν του, ἔκαυχᾶτο ὅτι ἀπῆλλαξε τὴν κοινωνίαν ἐγκληματίου τρομεροῦ, ἐμάνθανεν ὅτι ὁ ἐγκληματίας οὗτος ἦτο ὁ υἱός του. Καὶ αὐτός, κριτὴς ἀκέραιος, ἔμελλεν ἢ νὰ παραδώσῃ τὸ τέκνον του εἰς τὴν δικαιοσύνην, πράττων οὕτω πράξιν ἄνομον, παρὰ νὰ σώσῃ τὸν ἐγκληματίαν τοῦτον υἱόν, αὐτὸς οὗτος ἔνοχοποιούμενος ἀπέναντι τῆς κοινωνίας, ἢ νὰ ἐπιφορτισμένως νὰ ὑπεραπίζηται καὶ προστατεύῃ διὰ τῆς καταδικώσεως τοῦ ἐγκλήματος.

Δὲν ὑπάρχουσι πλέον Βροῦτοι ἐν Γαλλίᾳ οὐδὲ μεταξὺ τῶν δικαστῶν, καὶ ὁ κύριος Περνελέν δὲν ἐπάλαισεν ἐπὶ πολὺ ἐν

ἐαυτῷ, ὅπως ἀποφασίσῃ νὰ σώσῃ τὸν υἱὸν τοῦ Μαξίμου. Ἄλλ' ἐὰν ὁ πατὴρ ἀπεφάσισε νὰ μὴ ἀφήσῃ νὰ καταδικασθῇ τὸ τέκνον του, ὁ δικαστής ἐταράσσεται ἐπὶ τῇ ιδέᾳ ὅτι ἀποδίδει τὴν ἐλευθερίαν εἰς ἕνα ἐγκληματίαν. Ἐντεῦθεν δὲ ἀντίθετοι ἰδέαι συνεκοῦντο ἐν τῷ πνεύματι τοῦ κυρίου Περνελέν συγκινοῦσαι εἰς ἄκρον τὸν διαπρεπῆ ἀνακριτὴν.

[Ἔπεται συνέχεια].

Π. Σ.

ΕΛΓΑΡΔΟΥ ΠΟΕ

ΚΑΡΔΙΑ ΑΠΟΚΑΛΥΠΤΟΜΕΝΗ

Διήγημα.

'Αληθινά!—εἶμαι λίαν νευρικός, φοβερὰ νευρικός— τοιοῦτος ὑπῆρξα πάντοτε· ἀλλὰ διὰ τί διατεινεσθε ὅτι εἶμαι τρελλός;

Ἡ ἀσθένεια παρῶξυνε τὰς αἰσθήσεις μου, ἀλλὰ δὲν τὰς ἐξῆσθέτισε ποσῶς.

Περισσότερον πασῶν τῶν ἄλλων εἶχον ὀξυτάτην τὴν αἴσθησιν τῆς ἀκοῆς.

Ἦκουσα διάφορα πράγματα ἐκ τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς. Ἦκουσα πολλὰ πράγματα ἐκ τοῦ ἔδου.

Πῶς λοιπὸν εἶμαι τρελλός;

Προσοχή! Καὶ παρατηρήσατε μεθ' ὁποίας ὑγείας, μεθ' ὁποίας γαλήνης δύναμαι νὰ διηγηθῶ ὀλόκληρον τὴν ἱστορίαν.

Εἶνε ἀδύνατον νὰ εἴπω πῶς κατὰ πρῶτον εἰσέδυσεν ἡ ιδέα εἰς τὸν ἐγκέφαλό μου· ἀλλ' ἀπαξ συλληφθεῖσα, μὲ ἐβασάνιζεν ἡμέρας τε καὶ νυκτός. Ἀρομῆ δὲν ὑπῆρχε καμμία. Τὸ πάθος δὲν εἶχε θέσιν ἐν τῇ περιστάσει ταύτῃ. Ἠγάπων τὸν ἀγαθὸν γέροντα. Ποτὲ δὲν μὴ εἶχε κάμει κακόν. Ποτὲ δὲν μὲ εἶχεν ὑβρίσει. Τὸν χρυσόν του δὲν τὸν ἐφθόνον. Ἄλλ' ὅμως ὡς αἴτιον θεωρῶ τὸν ὀφθαλμόν του! Ναί, καὶ αὐτὸς ἦτο ὁ αἴτιος. Ὁ ἕτερος τῶν ὀφθαλμῶν του ὡμοίαζε πρὸς ὀφθαλμόν γυπὸς—ὀφθαλμὸς κυανοῦς, ἀλαμπής, φέρων ἄνω λεύκωμά τι. Ὅσκις ὁ ὀφθαλμὸς οὗτος ἐπιπτεν ἐπ' ἐμοῦ, τὸ αἷμά μου ἐπάγωνε· καὶ οὕτω βραδέως, βαθμηδόν, συνέλαβον τὴν ιδέαν νὰ ἀρκιρέσω τὴν ζωὴν τοῦ γέροντος καὶ διὰ τοῦ μέσου τούτου ν' ἀπαλλαγῶ διὰ παντός τῶν ὀφθαλμῶν του.

Τώρα, ἰδοὺ ὁ κόμβος! Μὲ νομίζετε παράφρονα. Οἱ παράφρονες ὅμως δὲν γνωρίζουσι τίποτε περὶ οὐδενὸς πράγματος. Ἄλλ' ἐὰν μὲ εἴχετε ἴδῃ. Ἐὰν εἴχετε ἴδῃ μεθ' ὁποίας συνέσεως προσέβην εἰς τὸν σκοπόν μου! μεθ' ὁποίας προφυλάξεως, μεθ' ὁποίας προνοίας, μεθ' ὁποίας ὑποκρίσεως ἠρξάμην τοῦ ἔργου!

Οὐδέποτε ὑπῆρξα πλέον ἀγαπητὸς εἰς τὸν γέροντα, πρὶν ὀλόκληρον τὴν ἐδομαδα, ἣτις προσηγήθη τοῦ φόνου. Καὶ καθ' ἑκάστην νύκτα, περὶ τὸ μεσονύκτιον, ἔστρεφαν τὸ κλειθρον τῆς θύρας του καὶ τὴν ἠνοιγον—ὦ! ἀλλὰ πολὺ σιγᾶ! Καὶ τότε, ὅτε τὴν εἶχον ἀρκετὰ ἀνοιχτή, ὥστε νὰ εἰσάγω τὴν κεφαλὴν μου, παρενέβαλλον ἐν κλεπτοφάναρων, καλῶς κεκλεισμένον, μὴ ἀφίνον νὰ διαπερᾶ ἔξω μηδεμίαν

ἀκτίς φωτός, κατόπιν εἰσήγον καὶ τὴν κεφαλὴν.

Ὡ! ἠθέλατε γελάσει βλέποντές με μεθ' ὁποίας ἐπιτηδειότητος εἰσήγον τὴν κεφαλὴν! Τὴν ἐκείνου βραδέως—ἀλλὰ λίαν, λίαν βραδέως—οὕτως, ὥστε νὰ μὴ διαταράξω τὸν ὕπνον τοῦ γέροντος.

Μοῦ ἐχρειάζετο περίπου μία ὥρα, ἵνα εἰσαγάγω ὅλην μου τὴν κεφαλὴν διὰ μέσου τοῦ ἀνοίγματος, πρὸς τὰ ἐμπρός, ἵνα τὸν ἴδω κεκλιμένον ἐπὶ τῆς κλίνης του.

Ἄ! ἠδύνατο εἰς παράφρων νὰ εἶνε τόσον προσεκτικὸς;

Καὶ ὅτε ἡ κεφαλὴ μου ἦτο πλέον ἐντὸς τοῦ δωματίου, ἤνοιγον τὸν φανὸν μετὰ προφυλάξεως—ὦ! μεθ' ὁποίας προφυλάξεως!—διότι ἡ στρόφιγξ ἔτριξε.—Τὸν ἤνοιγον ἀκριβῶς τόσον μόνον, ὥστε ρεῦμα φωτὸς ἀνεπαίσθητον νὰ πῆσῃ ἐπὶ τοῦ γυπέου ὁματός. Καὶ τοῦτο ἔκαμον ἐπὶ ἐπτά συνεχεῖς νύκτας—καθ' ἐκάστην νύκτα, περὶ τὸ μεσονύκτιον—ἀλλ' εὕρισκον πάντοτε τὸν ὀφθαλμὸν κλειστὸν καὶ οὕτω μοὶ ἦτο ἀδύνατον ν' ἀποπερατώσω τὸ ἔργον· διότι δὲν μὲ ἠνώχλει ὁ δυστυχεὴς γέρον, ἀλλὰ ὁ κακὸς τοῦ ὀφθαλμοῦ.

Καὶ ἐκάστην πρωΐαν, ὅτε ἀνέτελλεν ἡ ἡμέρα, εἰσηρόμην μετὰ τόλμης εἰς τὸ δωματίον του, τῷ ὠμίλῳ θορραλέως καλῶν αὐτὸν ὀνομαστί καὶ μετὰ τόνου ἐγκαρδίου, πληροφορούμενος δὲ πῶς εἶχε διέλθει τὴν νύκτα. Ὅθεν, βλέπετε, ὅτι ἔπρεπε νὰ εἶνε λίαν βαθύνους ὁ γέρον, ἵνα ὑποπτεύσῃ ὅτι καθ' ἐκάστην νύκτα, ἀκριβῶς περὶ τὸ μεσονύκτιον, τὸν ἐξήταζον κοιμώμενον.

Τὴν ὀγδόην ἡμέραν ἠνέφξα τὴν θύραν μετὰ περισσοτέρων ἀκόμῃ προφυλάξεων.

Εἶμαι βέβαιος, ὅτι ὁ μικρὸς δείκτης τοῦ ὀρολογίου θὰ κινήται πολὺ ταχύτερον ἢ ὅσον τότε ἐκινεῖτο ἡ χεὶρ μου. Οὐδέποτε, πρὸ τῆς νυκτὸς ταύτης, εἶχον αἰσθανθῆ πᾶσαν τὴν ἔντασιν τῶν δυνάμεών μου, τῆς εὐστοχίας μου.

Μόλις ἠδυνάμην νὰ συγκρατῶ τὰς θριαμβευτικὰς μου συναισθήσεις. Νὰ σκέπτομαι ὅτι ἤμην ἐκεῖ, ἀνοίγων τὴν θύραν ὀλίγον κατ' ὀλίγον, καὶ ὅτι ἐκεῖνος οὔτε κἄν ἐφκντάζετο τὰς πράξεις μου ἢ τὰς μυστικὰς μου σκέψεις!

Ἐπὶ τῇ ἰδέᾳ ταύτῃ ἐξέβλαλον ἐλαφρὸν γέλωτα· καὶ ἴσως μὲ ἤκουσε· διότι ἀνεκινήθη ἐξαίφνης ἐπὶ τῆς κλίνης του, ὥσει ἀφυπνίζετο.

Τώρα ἴσως πιστεύετε ὅτι ἀπεσώθη, ἀλλ' ἀπατάσθε.

Τὸ δωματίον του ἦτο μέλαν, ὡς ἡ πίσσα, τοσοῦτον τὸ σκότος ἦτο πυκνόν, —διότι τὰ παράθυρα ἦσαν ἐρημητικῶς κλεισμένα διὰ τὸν φόβον τῶν κλεπτῶν— καὶ γνωρίζων ὅτι δὲν ἠδύνατο νὰ ἴδῃ διὰ τοῦ χαράγματος τῆς θύρας, ἐξηκολούθησα νὰ τὴν ὠθῶ περισσότερο, ὀλοῦν περισσότερο.

Εἶχον εἰσαγάγῃ τὴν κεφαλὴν μου καὶ ἔμελλον ν' ἀνοίξω τὸν φανόν, καθ' ἣν στιγμὴν ὁ ἀντίχειρ μου ἤπτετο τοῦ ἐκ λευκοσιδήρου κλειθροῦ, καὶ ὁ γέρον ὠρθώθη ἐπὶ τῆς κλίνης του κραυγάζων:

— Ποῖος εἶνε ἐκεῖ;

Ἔμεινα ἐντελῶς ἀκίνητος καὶ δὲν εἶπον τίποτε. Ἐπὶ ὦραν ὀλόκληρον δὲν ἐκίνησα οὐδένα τῶν μυῶν μου, καὶ κατὰ τὸν χρόνον τοῦτον, δὲν τὸν ἤκουσα νὰ κατακλιθῇ ἐκ νέου.

Ἐκάθητο πάντοτε ἐπὶ τῆς κλίνης του, ἔχων τεταμένον τὸ οὖς—ἀκριβῶς ὡς εἶχον κάμει ἐγὼ ἐπὶ ὀλοκλήρους νύκτας.

Ἄλλ' ἰδοῦ, ἤκουσα ὑπόκωφον στεναγμὸν καὶ ἀνεγνώρισα ὅτι ἦτο στεναγμὸς θανασίμου τρόμου.

Δὲν ἦτο στεναγμὸς πόνου ἢ λύπης—ὦ! ὄχι— ἦτο ὁ ὑπόκωφος στεναγμὸς, ὅστις ὑφούται ἐκ τοῦ βάθους ψυχῆς ὑπὸ φρίκης μεγάλης κατειλημμένης.

Ἐγνώριζον κάλλιστα τὸν θόρυβον ἐκεῖνον.

Ἐπὶ πολλὰς νύκτας, περὶ τὸ μεσονύκτιον ἀκριβῶς, ἐνῶ ὁ κόσμος ὅλος ἐκοιμάτο, ἀνήρχετο ἐκ τοῦ ἰδίου μου κόλπου, κατάρυσσων διὰ τῆς φρικώδους τοῦ ἤχου τὸς βασιανίζοντάς με τρόμους. Λέγω ὅτι τὸν ἐγνώριζον καλῶς. Ἐγνώριζον τί ἐδοκίμαζεν ὁ γέρον ἐκεῖνος καὶ ἡσθανόμην οἰκτον δι' αὐτόν, ἂν καὶ ἡ ψυχὴ μου ἐγέλα. Ἐγνώριζον ὅτι εἶχε μείνει ἐξυπνος ὑπὸ τοῦ πρώτου θορύβου καὶ ὅτι εἶχε στραφῆ ἐπὶ τῆς κλίνης του.

Οἱ φόβοι τοῦ ὀλοῦν ἠῤῥξανον. Προσεπάθει νὰ καταπέισῃ ἑαυτὸν ὅτι ἦσαν ἄλογοι, ἀλλὰ δὲν ἠδύνατο. Ἐλεγε καθ' ἑαυτόν:— Δὲν εἶνε παρὰ ὁ ἀνεμος εἰς τὴν ἐστίαν· κἄποιοι ποντικὸς διήλθεν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους· ἢ γρύλλος τις ἐξέβλαλε κραυγὴν τινα.— Νκί, ἐπειράτο νὰ λάβῃ θάρρος μὲ τὰς ὑποθέσεις ταύτας, ἀλλὰ πάντα ταῦτα ὑπῆρξαν μάταια.

Πάντα ὑπῆρξαν μάταια, διότι ὁ προσεγγίζων θάνατος εἶχε διέλθει πρὸ αὐτοῦ μετὰ τῆς μεγάλης μελαίνης του σκιάς καὶ εἶχεν οὕτω περιβάλει τὸ θυμὸν του. Καὶ ἡ πένθημος ἐπιρροὴ τῆς ἀδιοράτου σκιάς τὸν ἔκαμνε νὰ αἰσθάνηται— ἂν καὶ οὔτε ἔβλεπεν οὔτε ἤκουε τι— τὸν ἔκαμνε νὰ αἰσθάνηται τὴν παρουσίαν τῆς κεφαλῆς μου ἐν τῷ δωματίῳ.

Ὅτε περιέμεινα ἐπὶ μακρὸν χρόνον, μετὰ μεγάλης ὑπομονῆς, χωρὶς νὰ τὸν ἀκρῶς κατακλινομένον πάλιν, ἀπεφάσισα νὰ ὑπανοίξω ὀλίγον τὸν φανόν μου—ἀλλὰ τόσον ὀλίγον, τόσον ὀλίγον, ὡς νὰ μὴ τὸν ἤνοιγον διόλου.—Τὸν ἤνοιξα λοιπὸν τόσον λαθραίως, τόσον λαθραίως, ὅσον οὐδὲ θὰ ἠδύνασθε νὰ τὸ φαντασθῆτε, μέχρις οὗ τέλος μία μόνη ἀμυδρὰ ἀκτίς, λεπτὴ ὡς νῆμα ἀράχνης, ἐξῆλθεν ἐκ τοῦ χαράγματος καὶ ἔπεσεν ἐπὶ τοῦ γυπέου ὁματός.

Ἦτο ἀνοικτὸν— ἐντελῶς ἀνοικτὸν— καὶ κατέστην μανιώδης, εὐθύς ἄμα τὸ παρετήρησα.

Τὸ εἶδον καθαρῶτατα, ὀλόκληρον, μὲ τὸ ὑποκύανον χρῶμά του καὶ περιβεβλημένον δι' εἰδεχθεστάτου περικαλύμματος, ὅπερ μοῦ ἐπάγγων τὸν μυελὸν ἐντὸς τῶν ὀστέων μου· ἀλλὰ μόνον τοῦτο, μόνον τὸν ὀφθαλμὸν ἠδυνάμην νὰ βλέπω ἐκ τῆς μορφῆς ἢ τοῦ σώματος τοῦ γέροντος· διότι

εἶχον διευθύνει τὴν ἀκτίνα τοῦ φανοῦ μου, ὡς ἐξ ὀρμεμφύτου, ἀκριβῶς ἐπὶ τῆς καταραμένης θέσεως.

Καὶ τώρα, δὲν σὰς εἶπον ὅτι ἐκεῖνο, τὸ ὅποσον ἐξελαμβάνετε ὡς παραφροσύνην, δὲν ἦτο εἰμὴ ὑπεροξύτης τις τῶν αἰσθήσεων;

Τώρα, σὰς τὸ λέγω, θόρυβος ὑπόκωφος, πνιγόμενος, συχνός, προσέβλαλε τὰ ὠτά μου, ὁμοίος πρὸς τὸν παραγόμενον ὑφ' ὀρολογίου, περιτετυλιγμένου ἐντὸς βάμβακος. Αὐτὸν τὸν ἤχον τὸν ἀνεγνώρισα.

Ἦτο οἱ παλμοὶ τῆς καρδίας τοῦ γέροντος.

Ἐπηύξησε τὴν μανίαν μου, ὡς ἡ κρούσις τοῦ τυμπάνου ἐξεγεῖρει τὸ θάρρος τοῦ στρατιώτου.

Ἄλλ' ἐκρατήθη ἀκόμῃ καὶ ἔμεινα ἀκίνητος.

Μόλις ἀνέπνεον.

Ἐκρατῶν τὸν φανὸν ἀκίνητον. Ἐφρόντιζον νὰ διατηρῶ τὴν ἀκτίνα κατ' εὐθείαν ἐπὶ τοῦ ὀφθαλμοῦ. Συγχρόνως τὸ φρικῶδες βάρος τῆς καρδίας ἤχει ἰσχυρότερον ἐγίνετο βαθμηδὸν ταχύτερον καὶ καθ' ἐκάστην στιγμὴν ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον ἐντονώτερον.

Ὁ τρόμος τοῦ γέροντος ἔπρεπε νὰ εἶνε ὑψιστος!

Ὁ παλμὸς ἐκεῖνος, λέγω, ἐγίνετο βαθμηδὸν ἰσχυρότερος καθ' ἐκάστην στιγμὴν!

Μὲ παρακολουθεῖτε! Σὰς εἶπον ὅτι ἡμην νευρικός· εἶμμι τῷ ὄντι.

Καὶ τώρα, ἐν τῷ μέσῳ τῆς νυκτὸς, ἐν τῇ φοβερᾷ σιγῇ τῆς παλαιᾶς ἐκείνης οἰκίας, ὁ τόσον παραδόξος ἐκεῖνος θόρυβος μ' ἐνέπλησσε τρόμου ἀκαθέκτου.

Ἐπὶ τινα λεπτὰ ἀκόμῃ ἐκρατήθη καὶ ἔμεινα ἡσυχος.

Ἄλλ' ὁ παλμὸς ἐγίνετο ὀλοῦν ἰσχυρότερος, ὀλοῦν ἰσχυρότερος! Ἐνόμιζον ὅτι ἡ καρδία μου ἤθελε διαρραγῆ. Καὶ ἰδοῦ νέα ἀνησυχία μὲ κατέλαβεν— ὁ θόρυβος ἠδύνατο ν' ἀκουσθῆ παρὰ τινος γείτονος!

Ἦ ὦρα τοῦ γέροντος εἶχε φθάσει!

Μετ' ἰσχυροῦ ὀλολυγμοῦ ἠνέφξα ὀρητικῶς τὸν φανόν καὶ ὤρησα εἰς τὸ δωματίον.

Μίαν μόνην κραυγὴν ἐξέβλαλε, μίαν καὶ μόνην. Εἰς μίαν στιγμὴν τὸν κατέρριψα ἐπὶ τοῦ ἐδάφους καὶ ἀνέτρεψα ἐπ' αὐτοῦ ὅλον τὸ καταπιεστικὸν βάρος τῆς κλίνης. Τότε ἐμειδίσα μετ' εὐτυχίας, βλέπων τὸ ἔργον μου συντελεσθέν. Ἄλλ' ἐπὶ πέντε λεπτὰ ἡ καρδία του ἔπαλλεν ὑποκόφως· τοῦτο ὅμως δὲν μὲ ἐτάραξεν· δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ τὸν ἀκούσῃ διὰ μέσου τοῦ τοίχου. Μετὰ μικρὸν δὲ κατέπαυσε καὶ τοῦτο.

Ὁ γέρον ἦτο νεκρός.

Ἀνήγειρα τὴν κλίνην καὶ ἐξήτασα τὸ σῶμα.

Νκί, ἦτο νεκρός, νεκρός ἐντελῶς.

Ἔθηκα τὴν χεῖρά μου ἐπὶ τῆς καρδίας του καὶ τὴν ἐκράτησα ἐπὶ πολλὰ λεπτὰ.

Οὐδεὶς παλμός.

Ἦτο νεκρὸς πράγματι.

Ὁ ὀφθαλμὸς του δὲν μὲ ἐτάρασσε πλέον.

Ἐὰν ἐπιμένετε νὰ μὲ νομίζετε παράφρονα, ἢ πεποιθήσις αὐτὴ θὰ ἐκλίπη, ὅταν σὰς περιγράψω τὰς συνετὰς προφυλάξεις, ἃς μετεχειρίσθη, ἔν' ἀποκρύψω τὸ πτώμα.

Ἡ νύξ προὔχρει καὶ εἰργάσθη συντόμως, ἀλλὰ μὲ σιγὴν. Ἐκοψα τὴν κεφαλὴν, εἶτα τοὺς βραχίονας καὶ ἔπειτα τοὺς πόδας.

Κατόπιν ἀπέσπασα τρεῖς σανίδας ἐκ τοῦ ἐδάφους τοῦ δωματίου καὶ ἀπέθηκα πάντα μεταξὺ τῶν λεπτῶν σανιδίων. Ὑστερον ἐτοποθέτησα πάλιν τὰς σανίδας τοσοῦτον ἐπιδεξίως, ποσοῦτον τεχνικῶς, ὥστε ὀφθαλμὸς ἀνθρώπινος, οὐδὲ τοῦ ἰδικοῦ του ἐξαίρουμένου, ἤθελε δυνηθῆν' ἀποκαλύψῃ ὑποπτὸν τι.

Δὲν ἦτο τίποτε, τὸ ὅποιον νὰ ἔχη χρεῖαν καθάρσεως, — οὐδεὶς σπῖλος—οὐδεμία κηλὶς αἵματος. Εἶχον φροντίσει καὶ περὶ τούτων ἐπιμελῶς. Εἰς καδίσκος ἀπερρόφησε τὰ πάντα—χά! χά!

Ὅτε ἐτελείωσα ὅλας αὐτὰς τὰς ἐργασίας, ἦτο ἡ τετάρτη ὥρα, ἀλλὰ τὸ σκότος ἦτο τοιοῦτον, ὅπως καὶ κατὰ τὸ μεσονύκτιον.

Ἐνῶ δ' ὁ κώδων ἐσήμαιε, ἔκρουσαν εἰς τὴν θύραν τῆς εἰσόδου.

Κατέβην ἔν' ἀνοιξῶ μὲ τὴν καρδίαν ἡσυχον—διότι τί εἶχον νὰ φοβηθῶ τώρα;

Τρεῖς ἀνθρώποι εἰσήλθον, παρουσιασθέντες μετὰ πλήρους γαλήνης, ὡς ὑπάλληλοι τῆς ἀστυνομίας.

Μία κραυγὴ εἶχεν ἀκουσθῆ ὑπὸ τινος γείτονος κατὰ τὴν νύκτα, τοῦθ' ὅπερ διήγειρε τὴν ὑποψίαν τελομένου κακούργηματος· καταγγελία τοῦ πράγματος εἶχε διαβιβάσθῃ εἰς τὸ γραφεῖον τῆς ἀστυνομίας, καὶ οἱ κύριοι οὗτοι—οἱ ὑπάλληλοι—εἶχον σταλῆ ἵνα ἐρευνήσωσι τὰ διάφορα μέρη τῆς οἰκίας.

Ἐμειδίασα, — διότι τί εἶχον νὰ φοβηθῶ. Ἡχθήθη τὸ καλῶς ἤλθατε εἰς τοὺς εὐγενεῖς κυρίους.

Ἡ φωνὴ ἐκείνη εἶπον, ἦτο ἰδική μου ἔβλεπον ὄνειρον. Ὁ ἀγαθὸς γέρον, προσέθηκα, εἶνε εἰς περιοδείαν ἀνά τὴν χώραν.

Ὡδήγησα τοὺς ἐπισκέπτας μου καθ' ὅλην τὴν οἰκίαν· τοὺς προσεκάλεσα νὰ ἐρευνήσωσι καὶ νὰ ἐρευνήσωσι καλῶς. Ἐπὶ τέλους τοὺς εἰσήγαγον εἰς τὸ δωμάτιόν του.

Τοῖς ἔδειξα τοὺς θησαυροὺς του ἐν πλήρει ἀσφαλείᾳ, ἐν τελείᾳ τάξει.

Ἐν τῷ ἐνθουσιασμῷ τῆς πεποιθήσεώς μου ἔφερα καθίσματα εἰς τὸ δωμάτιον, καὶ τοὺς παρεκάλεσα ν' ἀναπαυθῶσιν ἐκ τοῦ κόπου, ἐνῶ ἐγὼ, μετὰ τῆς ἀνοήτου τὸλμης θριάμβου ἐντελοῦς, ἐτοποθέτησα τὸ ἐδικόν μου καθίσμα, ἐπὶ τοῦ μέρους ἀκριβῶς ἐκείνου, ὅπερ ἐκάλυπτε τὸ σῶμα τοῦ θύματός μου.

Οἱ ὑπάλληλοι ἦσαν νύχαριστημένοι. Οἱ τρόποι μου τοὺς εἶχον καταπεῖση.

Ἡσθάνομην παράδοξον ἄνεσιν.

Ἐκάθισαν καὶ συνδιελέχθησαν περὶ οἰκιακῶν πραγμάτων, εἰς ἃ μετὰ χαρᾶς ἀπήντησα. Ἀλλὰ μετὰ τινα χρόνον, ἡσθάν-

θην ὅτι ὠχρίων καὶ ἠχθήθη τὴν ἀναχώρησίν των.

Ἡ κεφαλὴ μου ἤλγει καὶ μοὶ ἐφαίνετο ὅτι τὰ ὠτά μου ἐβόμβουν· ἀλλ' ἔμενον πάντοτε καθήμενοι καὶ πάντοτε συνδιελέγοντο. Ὁ βόμβος κατέστη μᾶλλον εὐδιάκριτος—παρέμεινε καὶ ἐγένετο ἔτι μᾶλλον εὐδιάκριτος· ἐφλυάρησα πολὺ περισσότερον ἔν' ἀπαλλαγῶ τῆς αἰσθήσεως ταύτης· ἀλλ' αὐτὴ ἐξηκολούθει καὶ ἔλαβε χαρακτῆρα ὅπως διακεκριμένον, — τοσοῦτον, ὥστε ἐπὶ τέλους ἀνεκάλυψα ὅτι ὁ θόρυβος δὲν ἦτο ἐντὸς τῶν ὠτων μου.

Ἀναμφιβόλως τότε ἐγενόμην ὠχρότατος· ἀλλ' ἐφλυάρουν ἤδη ἔτι μᾶλλον τροχάδην καὶ ὑψῶν τὴν φωνήν.

Ὁ ἦχος ἠῤῥαξε πάντοτε, — καὶ τί ἠδυνάμην νὰ κάμω;

Ἦτο θόρυβος ὑπόκωφος, πριγόμενος, συγχρῶς, ὁμοιάζων πολὺ πρὸς ἐκείνον, ἐν ἧθει παραγάγῃ ὁρολόγιον περιτετυλιγμένον ἐντὸς βάρβακος.

Ἄνευσεον κοπιωδῶς, — οἱ ὑπάλληλοι τῆς ἐξουσίας δὲν ἤκουον ἀκόμη. Ὁμίλου ταχύτερον, μετὰ πλείονος σφοδρότητος, ἀλλ' ὁ θόρυβος ἠῤῥαξε ἀκαταπαύστως.

Ἠγέρθη καὶ συνεζήτησα ἐπὶ μυρίων ἀνοησιῶν, διερχόμενος διὰ πασῶν τῶν φωνητικῶν κλιμάκων μέχρι τῆς ἀνωτάτης καὶ ποιῶν ζωηρὰς χειρονομίας· ἀλλ' ὁ θόρυβος ἀνέβαινε, ἀνέβαινε πάντοτε.

Διὰ τί δὲν ἤθελον ν' ἀπέλθωσιν;

Ἐβαδίζον τῇ δε κακείσε ἐν τῷ δωματίῳ διὰ βρεῶν καὶ μεγάλων βημάτων, ὡς ἐξαγριούμενος ἐκ τῶν παρατηρήσεων τῶν ἐναντιουμένων μοι· ἀλλ' ὁ θόρυβος ἠῤῥαξε κανονικῶς.

ὦ! Θεέ μου! Τί ἠδυνάμην νὰ κάμω;

Ἠφρίζον, παρελάλουν, ὤμνουν! Ἐκίνουν τὸ κάθισμα, ἐφ' οὗ ἐκαθήμην, καὶ τὸ ἔκαμνα νὰ τρίζῃ ἐπὶ τοῦ ἐδάφους· ἀλλ' ὁ θόρυβος ὑπερεῖχε πάντοτε καὶ ἠῤῥαξε ἀορίστως. Ἐγένετο ἰσχυρότερος—ἰσχυρότερος! — πάντοτε ἰσχυρότερος!

Καὶ πάντοτε οἱ ἀνθρώποι τῆς ἐξουσίας συνδιελέγοντο, ἡστεῖζοντο καὶ ἐμειδίωσαν.

Ἦτο δυνατὸν νὰ μὴ ἤκουον;

Θεὲ παντοδύναμε! — Ὁχι, ὄχι! Ἡκουον—ὑπόπτουν—ἐγνωρίζον—διεσέδαζον ἐπὶ τῇ φοίκῃ μου! — Τὸ ἐπίστευσα καὶ τὸ πιστεύω ἀκόμη. Ἀλλ' ὅτι δὴ ποτε ἄλλο θὰ ἦτο ἀνεκτότερον τοῦ χλευασμοῦ ἐκείνου! ὦ! δὲν ἠδυνάμην νὰ ὑποφέρω πλέον τὰ ὑποκριτικὰ ἐκείνα μειδιάματα.

Ἡσθάνθη ὅτι ἔπρεπε νὰ κραυγᾶσω ἢ ν' ἀποθάνω! — καὶ τώρα ἀκόμη, τὸν ἀκούετε; Ἀκούσατε! ὑψηλότερα! — ὑψηλότερα! — αὐξάνει! — πάντοτε ὑψηλότερα!

— Ἀθλιοι! — ἐκραύγασα—μὴ προσποιεῖσθε ἐπὶ πλέον! Ὁμολογῶ τὸ πᾶν! ἀφαίρεσατε τὰς σανίδας ταύτας! εἶνε ἐκεῖ! ἐκεῖ! — Εἶνε ὁ παλμὸς τῆς δυστήνου τοῦ καρδίας.

Ἐν Σύρῳ.

Π. Δ. ΤΣΙΤΣΕΚΛΗΣ

Τὰ κατωτέρω νεώτατα μυθιστορήματα ἀποστέλλονται ταῖς Ἐπαρχίαις καὶ τῷ Ἐξωτερικῷ, ἐλεύθερα ταχυδρομικῶν τελῶν ὑπὸ τὰς κατωτέρω τιμὰς — Ἐπίσης ἀποστέλλεται ἀσφαλῶς ὅποιονδήποτε βιβλίον, ἀρκεῖ ἡ αἴτησις νὰ συνοδεύηται μὲ τὸ ἀντίτιμον τοῦ παραγγελιομένου βιβλίου.

Αἱ Συνοικίαι τοῦ Λονδίνου δρ. 2.50 — Τὰ Μυστήρια τῶν Χαρμεῖων, κατὰ μετάφρασιν Κλεάνθους Τριανταφύλλου, δρ. 4.70 — Ἡ Ἑλμά, ἡτοι σκηναὶ ἐν Ἀνατολῇ, (τόμοι 2) δρ. 2.20 — Τὰ τέκνα τοῦ Γράν, ὑπὸ Ἰουλίου Βέρν, μετ' 23 εἰκότων δρ. 5.50 — Ἡ Τιμωρία Βαλεντίνης Σαβράν δρ. 2.50 — Εἰς Χαιμῶν ἐντὸς τῶν Πολικῶν Πάγων, ὑπὸ Ἰουλίου Βέρν, δρ. 4.10 — Ἡ Γρύλλος τοῦ Μόλου, ὑπὸ Πονσὸν δὲ Τερτίλ, δρ. 2.20 — Ἡ Ἀμαζα Ἀρ' ἠμὸς 13, ὑπὸ Ἐοβιὲ δὲ Μοντεπέν, δρ. 4.11 — Ἐξ μολογήσεως ἐνὸς Τέκνου τοῦ Αἰῶνος δρ. 2.20 — Ἐπιστολαὶ μᾶς Μηδενιστράς δρ. 4.10 — Ἡ Νέα Ἑλληνική, ἐν τῇ αὐτῇ τοῦ Αὐτοκράτορος Νέρουος, δρ. 4.10 — Ἀρική, ἡ πέντε ἐν ἀεροστάτῳ ἐβδομάδες, ὑπὸ Ἰουλίου Βέρν, μετ' εἰκότων δρ. 3.20 — Ἡ Κλεαθὴν, διήγημα Γ. Π. Ὑπερίδου δρ. 4.10 — Ἡ Μοσχολογία τῶν Παρισίων, ὑπὸ Πῶλ δὲ Κῶκ δρ. 2.20 — Τὰ Δράματα τῆς Κωνσταντινουπόλεως, κοινῶν μυθιστορημάτων Κ. Ρουσσόπουλου δρ. 5.50 — Ἡ Κίμησα Παυλίνα δρ. 6.50 — Ἱστορία δύο Μελλονύμφων, ὑπὸ Ἀλεξ. Μανζόνι (τόμοι 3) δρ. 5.50 — Ἀπόκρυφα Κωνσταντινουπόλεως, ὑπὸ Χριστοφόρου Σαμαρτζίδου (ἐκδοσις Β') δρ. 4.20 — Ὁ Κάμπούρης τῶν Παρισίων, ὑπὸ Πῶλ δὲ Κῶκ δρ. 4.70 — Ἡ Ἀρτοπῶλις, ὑπὸ Ἐοβιὲ δὲ Μοντεπέν (τόμοι 2) δρ. 5.50 — Τὸ Ἄκρον τοῦ Ὠτῆς, ὑπὸ Α. δὲ Κοντρεκούρ (τόμοι 3) δρ. 5.50 — Τὰ ἔγνη ἐνὸς Κακούργηματος δρ. 2.70 — Κλεοπάτρα δρ. 2.70 — Ἡ Σόνι δρ. 2.20 — Τὰ Μυστήρια τοῦ Κόσμου, μετ' εἰκότων δρ. 4.70 — Ὁ Ἰωάννης ἀνευ ἐπιθέτου (τόμοι 2) δρ. 4.30 — Ἡ Μάμμη (τόμοι 3) δρ. 6.60 — Τὸ Παιδί τοῦ Προσπεῖου, ὑπὸ Αἰμυλίου Ρισβούργ (τόμοι 2) δρ. 5.20 — Ἡ Μικροῦλα, ὑπὸ Αἰμυλίου Ρισβούργ (τόμοι 3) δρ. 6.50 — Περιοδεία ἐν Περσίᾳ, μετ' εἰκότων δρ. 3.30 — Ὁ Περιπλανώμενος Ἰουδαῖος, μετάφρασις Ν. Δραγούμη δρ. 7.50 — Ὁ Μαῦρος Πειρατής, μετὰ πολλῶν εἰκότων δρ. 4.50 — Ἡ Ἀήστρχος Γυνὴ δρ. 4.50 — Ἡ Κόρη μὲ 3 μεσοφούστανα, ὑπὸ Πῶλ δὲ Κῶκ δρ. 4.70 — Οἱ Τρεῖς Σωματοφύλακες, ὑπὸ Α. Δουμά δρ. 4.30 — Μετὰ εἰκοσὶ ἐτη (Συνέγεια Τριῶν Σωματοφυλάκων) δρ. 5.30 — Τὰ Μυστήρια τοῦ Συζυγικοῦ Ἐρωτος (ἐκδοσις Β') δρ. 4.70 — Οἱ Νατσοῖοι, ὑπὸ Σατωβριν, μετάφρασις Κ. Ι. Δραγούμη δρ. 3.70 — Χαρικλῆς εἰκόνας ἀρχαίων ἑλληνικῶν ἡθῶν καὶ ἔθμων, ἐκ τοῦ γερμανικοῦ, μετάφρασις Α. Σταυροῦ δρ. 2.20 — Τὸ Ὑπόγειον, ἢ αἱ Δύο Ἀδελφαί, ἡθικὸν διήγημα δρ. 4.30 — Ἡ Βασίλισσα τῆς Καλλονῆς καὶ ἡ Πριγκίπισσα Σοφία (τόμοι 2) δρ. 2.20 — Ὁ Λυκογάνης (τόμοι 4) δρ. 5.30 — Ἡ Μαλβίνα δρ. 4.60 — Δὸν Κιγώτης, μετάφρασις Ι. Ἰσδ. Σουλίσση, μετὰ 13 εἰκονογραφῶν δρ. 5.30 — Αἱ Τραγωδίαι τῶν Παρισίων, ὑπὸ Ἐοβιὲ δὲ Μοντεπέν (τόμοι 9) δρ. 4.11 — Ἡ Αὐτοῦ Ὑψηλότης ὁ Ἐρως, ὑπὸ Ἐοβιὲ δὲ Μοντεπέν δρ. 6.50 — Ἀπομνημονεύματα Ἐνὸς Δυστυχοῦς, ἡτοι Βίος τῶν Νόθων Τέκνων, μυθιστορία ὑπὸ Στεφάνου Θ. Ξένου (τόμοι 4) δρ. 4.6 — Ὁ Ἰατρὸς τῶν Τρελλῶν (τόμοι 6) δρ. 9 — Ὁ Πίλεμος τῶν Γυναικῶν δρ. 2.20 — Νανά, ὑπὸ Αἰμυλίου Ζολᾶ δρ. 5.50 — Τὰ Ἐγκλήματα καὶ τὰ Ὀργιστὰ Παιδῶν (τόμοι 2) μετάφρασις ἐκ τοῦ Ἰταλικοῦ δρ. 4.40 — Ὁ Ἀσκάνιος, ὑπὸ Α. Δουμά δρ. 7.30 — Διηγήματα, ὑπὸ Λάμπρου Ἐνουάλη (τόμοι 2) δρ. 6.40 — Ἡ Μνηστὴ τοῦ Λάμπερ, ὑπὸ Οὐάλτερ Σκῆττ δρ. 3.70 — Αἱ Ρωσίδες Παρθέναι, ἢ ὁ Μηδενισμὸς ἐν Ρωσίᾳ (τόμοι 2) δρ. 3.30 — Ρέντζης, ὁ τελευταῖος τῶν Ρωμαίων δημάρχων, ἐκ τοῦ Ἀγγλικοῦ, ὑπὸ Ν. Δραγούμη δρ. 3.30 — Βαλεντίνη, ὑπὸ Γεωργίου Σάνδης, μετάφρασις Ἀγγέλου Βλάχου δρ. 4.30 — Οἱ Ἐργάται τῆς Θαλάσσης, ὑπὸ Βίκτορος Οὐγγῶ, μετάφρασις Γ. Α. Σκαλίδου δρ. 4.30 — Ἡ Γυνὴ μὲ τὸ Βελούδιον Περιδείριον, ὑπὸ Α. Δουμά δρ. 2.70 — Τὸ Φρούριον Σωμῶν δρ. 2.70.